

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 681 - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012

1,30 ΕΥΡΩ

Το ευαγγέλιο
της
«κινεζοποίησης»

[ΣΕΛΙΔΑ 16](#)

Τύφλα να 'χει
ο Γκέμπελς

[ΣΕΛΙΔΑ 3](#)

Μας φλόμωσε στα
ψέματα ο Φ. Σαχινίδης
Σκανδαλώδεις
αυξήσεις στα
τσιράκια που
υπουργοί και
υφυπουργοί
διορίζουν στα
Πολιτικά τους
Γραφεία

[ΣΕΛΙΔΑ 11](#)

Ο υπουργός και
οι φίλοι μας
οι Αμερικανοί

[ΣΕΛΙΔΑ 10](#)

Παλαιστίνη
Φουντώνει το
κίνημα ενάντια
στη διοικητική
κράτηση

[ΣΕΛΙΔΑ 8](#)

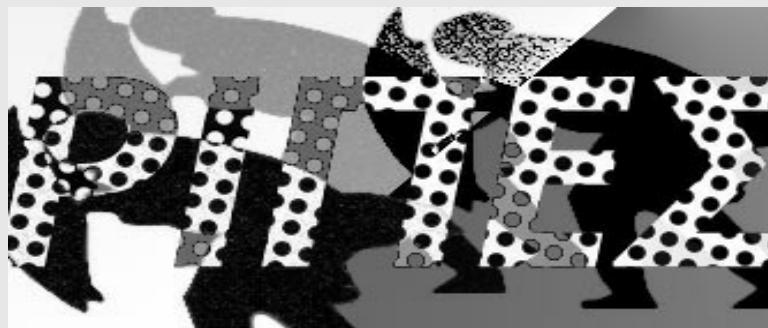
ΜΕ ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΗΣ «ΚΙΝΕΖΟΠΟΙΗΣΗΣ»
ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΑΙ ΡΑΜΜΕΝΟ

Βαίνομεν προς
εκλογάς...

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

24/3: Ημέρα κατά φυματίωσης, Λάσος: Ημέρα στρατού 24/3/1911: Η Δανιά καταργεί τη θανατική ποινή 24/3/1924: Εκπτωτή η δυναστεία Πλευτουργκ (Αλέξανδρος Παπαναστασίου) 24/3/1943: Απελευθέρωση Γρεβενών από δυνάμεις του ΕΛΑΣ 24/3/1971: Εκρηκτή βόμβας στην Ερμού (Αθήνα) 24/3/1976: Χειροβομβίδα ακροδεξιών σε βιβλιοπωλείο και δυναμίτης σε γραφεία ΚΚΕ Κορυδαλλού 24/3/1986: Βόμβα γκρεμίζει το άγαλμα του Τρούμαν 24/3/1999: Αρχή βομβαρδισμών ΝΑΤΟ στο Κοσουφοπέδιο 25/3: Ελλάδα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1821) 25/3/1914: Η αστυνομία ζητά ενισχύσεις από τον στρατό για αντιμετώπιση απεργίας (Νέα Υόρκη) 25/3/1932: Αποκαλυπτήρια μνημείου Αγνωστού Στρατιώτη 25/3/1957: Ιδρυση Ευρωπαϊκής Κοινής Αγοράς 25/3/1983: Επιστροφή αυτοεξόριστου γηγέτη ΔΣΕ Μάρκου Βαφειάδη 25/3/2000: Δολοφονία 17χρονου Γεωργιανού Νίκου Λεωνίδη από ασφαλίτη Ατματζίδη (Θεσσαλονίκη) 26/3: Μπανγκλαντές: Ημέρα ανεξαρτησίας (1971) 26/3/1935: Γέννηση Μοχαΐμοντ Αμπάς 26/3/1970: Βόμβα στην ελληνική πρεσβεία Κοπεγχάγης, τραυματισμός ακόλουθου Τύπου 27/3: Ημέρα θεάτρου, Αγκόλα: Ημέρα νίκης 27/3/1981: Επίθεση Σοβιετικής Ενώσης κατά «Αλληλεγγύη» (Πολωνία) ως αντεπαναστατικού συνδικάτου 27/3/2001: Αθώωση Αθραάμ Λεσπέρηγλου από Εφετείο 27/3/2001: Πρώτος πολιτικός γάμος μεταξύ ομοφυλόφιλων (Αμερερόντα) 28/3/1939: Τέλος ισταντικού εμφύλιου, επικράτηση Φράνκο 28/3/1985: Ο Χρήστος Σαρτζετάκης εκλέγεται Πρόεδρος της Δημοκρατίας 28/3/2007: Αυτοκτονία 16χρονου Πολωνού Ματίεα Ντομίνι στο ψυχιατρείο φυλακών Κορυδαλλού 29/3: Βιετνάμ: Ημέρα βετεράνων (1973) 29/3/1978: Δημιουργία Ελεύθεριας 2/3/1968: Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος πρωτοχρηστού το σύνθημα «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» (Θεσσαλονίκη) 29/3/1973: Αποχώρηση Αμερικανών από Βιετνάμ, απελευθέρωση τελευταίων αμερικανών αγναλώτων 29/3/1975: Ποινική δίωξη κατά αρχεπισκόπου Ιερόνυμου, τριών πρωθυπουργών και 97 υπουργών χούντας 30/3: Ημέρα αντιούλληψης 30/3/1863: Ο πρίγκιπας της Δανίας Γεώργιος Α' (Γουλιέλμος Γκλίζπουργκ) χρίζεται βασιλιάς της Ελλάδας 30/3/1867: Πώληση της Αλάσκα από Ρωσία στις ΗΠΑ έναντι 7,2 εκατομμυρίων δολαρίων 30/3/1889: Ο πρωθυπουργός Χαρλας Τρικούπης προτείνει τη ζεύξη Ρίου-Αντίριου με γέφυρα 30/3/1896: Θάνατος Χαρλασ Τρικούπη 30/3/1946: Επιθεση ανταρτών κατά αστυνομικού σταθμού Λιτόχωρου, αρχή εμφύλιου 30/3/1947: Εκτέλεση τριών τυπογράφων εφημερίδας «Αγωνιστής» 30/3/1952: Εκτέλεση Μπάτση, Καλούμενου, Μπελογιάννη και Αργυριάδη 30/3/1968: Πρώτο φύλλο παράνομου «Ριζοσπάστη» 30/3/1970: Βόμβα «Κινήματος 20 Οκτώβρη» καταστρέφει στρατιωτικό όχημα έξω από τη σχολή Ευεπιπλάνων 30/3/1972: Εκατοντάδες συλλήψεις νέων (Θεσσαλονίκη) 30/3/1977: Βόμβες σε 14 αυτοκίνητα Βορειοαμερικάνων (ΕΛΑ) 30/3/1981: Απόπειρα κατά Ρόναλντ Ρέγκαν 30/3/1992: Δύο βόμβες στο Δικαστικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης (ΕΛΑ-1η Μάρ).

● Με μια μεγάλη απορία μείναμε το βράδυ της Κυριακής, όταν είδαμε στις ειδήσεις τα ρεπορτάζ από τις πράσινες προεδρικές εκλογές ●●● Υπάρχει περίπτωση στην Μπένι να έριξε λευκό; ●●● Μη γελάτε, τον είδαμε να πηγαίνει στο παραβάν, σε αντίθεση με άλλα μεγαλοστελέχη που ψήφισαν φανερά ●●● Το τυπικό πάντων τηρήθηκε ●●● Χωρίς γραβάτα και με τη συνοδεία συζύγου και κόρης προσήλθε να ψηφίσει ο... υποψήφιος ●●● Κι ήταν άγριο από τη νύστα το μάτι της κόρης ●●● Ξέρεις τι είναι να σε χυπνάνε αξημέρωτα για να πας να ψηφίσεις κρυφά στη Φιλαδέλφεια; ●●● Γιατί κρυφά; ●●● Ελάτε τώρα, κάνετε πως δεν ξέρετε, για το φόβο των γιασουρτιών ●●● Την τελευταία στιγμή ειδοποιήθηκαν τα κανάλια πού διέπει να ψηφίσει ο αρχηγός ●●● «Ο Βαγγέλης σήκωσε στην πλάτη του το σταυρό του μαρτυρίου», δήλωσε ο αλητήριος Ανδρουλάκης για τον Βενιζέλο ●●● Το σταυρό του μαρτυρίου δεν τον σήκωσαν εκατομμύρια εργαζόμενοι, αλλά ο... κεντητήριωνας που κρατούσε το

μαστίγιο ●●● «Δεν έχω την ψευδαίσθηση ότι διαίμαστη σημασία» δήλωσε ο Σαμαράς ●●● Άλλα «δα προσπαθήσει να έχει αυτή την ευκαιρία ο επόμενος πρωθυπουργός» ●●● Αντωνάκη, αν δεν το κατάλαβες, μ' αυτή τη δήλωση παραδέχεσαι ότι δα είσαι ένα πρωθυπουργικό διάλειμμα [αν καταφέρεις να γίνεις πρωθυπουργός] ●●● Σαν τον παλιό σου συγκάτοικο στην Εστία του Χάρβαρντ, που κατέρριψε το ρεκόρ πρωθυπουργικής βραχιβότητας [το προηγούμενο το είχε ο Μητσοτάκης] ●●● Κι από το «Γιώργο, άλλαξέ τα όλα»,

τώρα δηλώνει ότι δ' ανοίξει σχολή για υποψήφιους πρωθυπουργούς ●●● Η σπίλη, πάντως, πάντοτε ελκόμενη από την κάθε έιδους πρωτοπορία, υποδέχεται με ενθουσιασμό την πρόθεση του Γιωργάκη για τη δημιουργία Σχολής ΓΑΠ για την παραγωγή πολιτικών ηγετών παγκόσμιου διαμετρήματος και βεληνεκούς ●●● Οσο περισσότεροι εγγραφούν στο ΙΕΚ ΓΑΠ τόσο πιο κοντά διάρδει το τέλος του καπιταλισμού ●●● Ο μόνος φόβος μας είναι μήπως δεν υπάρξει προσέλευση στο ΙΕΚ Παγκόσμιας Διακυβέρνησης και καταλήξει να κάνει μαδήματα κανό σε καμιά τουριστική παραλία ●●● Πάντως, το άπ-

μο δεν παιζεται, έτσι δεν είναι; ●●● Ρεσις, πίνει τίποτα τελευταία ο Πρετεντέρακος; ●●● «Υμνο στη Βλακεία» χαρακτήρισε τη συνέντευξη Τόμσεν στο «Βήμα» και τον ίδιο τον αρχιτροϊκανό «παγκόσμια περίπτωση ιδεοληπτικού στόκου»

●●● Γιατί παρακαλώ; ●●● Επειδή αυτά που ζητάει «δεν είναι παρά η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, της διαιτησίας, του κατώτατου μισθού και γενικώς η κατάλυση κάθε έννοιας προστασίας της μισθωτής εργασίας» ●●● Γιε μου, είν' αβάσταχτος ο πόνος σου, καλέ μου ●●● Το παλιό τραγουδάκι του Κόκοτα δυμηδήκαμε, καθώς με δάκρυα στα μάτια ακούσαμε τον πόνο του Γιωργάκη ●●● «Το ζειμπέκιο τους ενοχλούσε, η γυμναστική τους ενοχλούσε, μόνο αν είχα κανένα κότερο δεν δια τους ενοχλούσε» ●●● Ησύχασε, Γιώργο, πού να καταλάβουν αυτοί από φωχολογία ●●● Δεν βλέπω να συνεχίζεται το «κίνημα της πατάτας» κι ανησυχώ για το «κίνημα του οβελία», καθότι κρεατοφάγος ●●● Ο Λαιώντης τι ακριβώς ρόλο δια παιξει; ●●● Ο ίδιος γιατί δε μιλά; ●

◆ Χωρίς κανένα δικό μας σχόλιο, παραθέτουμε μια χαρακτηριστικότατη ερωταπόκριση από τη συνέντευξη που έδωσε στο «Βήμα» ο «πολύτης Πολ Τόμσεν του ΔΝΤ και της τρόικας: Ερώτηση: «Ανησυχείτε για το αποτέλεσμα των εκλογών στην Ελλάδα και την προοπτική μιας νέας κυβέρνησης η οποία θα ήθελε ενδεχομένως να επαναδιαπραγματεύει ορισμένες πτυχές του νέου προγράμματος»». Απάντηση: «Οι γηγέτες των δύο βασικών κομμάτων μάς έχουν παράσχει διαβεβαιώσεις ότι οι δύοις ελλαγής στις πολιτικές μετά της εκλογής θα είναι σύμφωνες με τους κύριους στόχους του προγράμματος που εγκρίνει την Πέμπτη». ◆ Μπορεί η Διαμαντοπούλου να μας προκαλεί ένα αίσθημα απδίας και απώθησης, όμως δεν μπορούμε να μην της δώσουμε δίκιο όταν καρφώνει βιτροιολικά τη Λούκα, τον Χάρη και τα άλλα (πράσινα) παιδιά, από το μικρόφωνο του πρωινάδικου του Mega: «Δεν θέλω να ακούω για την Αριστερά από πρώτη νωρίς και τα παπογαλάκια ψάχνουν πού να βάλουν

στήριξαν το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ και τις αρχικές επιλογές της κυβέρνησης. Μπορεί να διαφωνούν, αλλά τώρα πώς προκύπτει ότι όλοι αυτοί είναι Αριστεροί και εμείς όλοι –που πήραμε το βάρος των αποφάσεων– να θεωρούμαστε συντηρητικοί!» ◆ Σταμάτησε τις γιασουρτουναυαλίες στο Νταλάρας, αφήνοντας άγομα τα παπογαλάκια που τον αγιογραφούσαν. Ξέρετε, εκείνους που εισπράττοντας μερικά ψιλά έγραφαν πάσο μάγκας και άντρας αποδεικνύει ότι είναι καθήμενος να τρώει στη μάτια γιαούρτια, φραπέδες και νερά. Ή... μαγκιά εξατμίστηκε νωρίς και τα παπογαλάκια ψάχνουν πού να βάλουν

τα στιλό ή τα μικρόφωνα. ◆ Ο Κουτρουμάνης βάζει τα παπογαλάκια του να γράφουν σε καθημερινή βάση ότι το ΙΚΑ δεν βγαίνει και γ' αυτό θα χρειαστούν νέες αντιασφαλιστικές ανατροπές και ο Σπυρόπουλος εκδίδει ανακοινώσεις διάφευσης και καταγγελίας (όσα δημοσιεύονται, λέει, αφ' επός δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα) και αφ' επέρου διευρύνουν το κλίμα της αβεβαιότητας». Ο ένας κόρβει, ο άλλος ράβει, καλλιεργώντας ένα κλίμα φόβου, για να δικαιώσουν τη βάρβαρη πολιτική τους. ◆ Ο Ραγκούσης ετοιμάζεται, λέει, να δημιουργήσει «ρεύμα ιδεών» μέσα στο ΠΑ-

ΣΟΚ. Βέβαια, αυτό προϋποθέτει να έχεις ιδέες, αλλά εμείς άλλο θελούμε να σημειώσουμε. Θυμάται κανές πτώση είναι αντιδράσει το παπανδρέϊκο στρατόπεδο, στο οποίο τότε ο Ραγκούσης ήταν γκεσέμι, όταν ο Βενιζέλος, μετά την εσωκομματική ήττα του 2007, πήγε να φτιάξει κάτιον ανάλογο μ'

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

– Και με ποιους θα συγκυβερνήσετε;

– Δεν θέλει ερώτημα. Κυβερνώσα Αριστερά. Νέα προοδευτική και δημοκρατική κοινωνική πλειοψηφία. Πρόγραμμα ριζοσπαστικών αλ

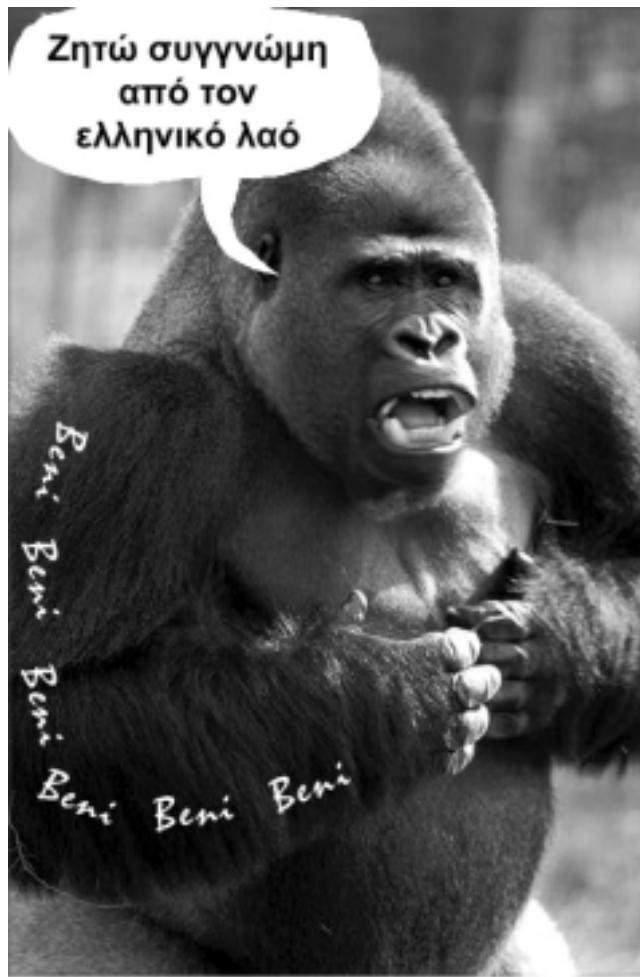
Τύφλα να 'χει ο Γκέμπελς

Και να μην υπήρχε ο Τζουμάκας που χολωμένος που δεν τον άφησαν να είναι υποψήφιος κατέγγειλε εκτεταμένη νοθεία στις εκλογές φιέστα του Βενιζέλου και των άλλων Πασόκων, δύσκολα θα βρισκόταν άνθρωπος να πιστεύει ότι κοντά στις 240.000 άνθρωποι πήγαν και ψήφισαν για να εκλεγεί ο μοναδικός υποψήφιος για την προεδρία του ΠΑΣΟΚ. Ολα ήταν μια καλοστημένη προπαγανδιστική φιέστα, για να «επιβεβαιώθει» το σύνθημα των επικοινωνιολόγων του Βενιζέλου: «αρχίζουμε».

Τηρουμένων των αναλογιών, είχαμε επανόληψη του χυδαίου προπαγανδιστικού σκηνικού του 2004, στο πιο «κόμπτακτ». Και τότε ήταν σίγουρο ότι το ΠΑΣΟΚ βαδίζει προς την ήττα, αλλά οι προπαγανδιστές επέμεναν ότι ένα εκατομμύριο άνθρωποι πήγαν στις κάλπες και ψήφισαν τον μοναδικό υποψήφιο Γιωργάκη Παπανδρέου. Και τώρα ξέρουν ότι το ΠΑΣΟΚ βαδίζει προς μια μεγάλη ήττα (η έκταση της συντριβής παραμένει ζητούμενο) και βάθηταν να μας πείσουν ότι 240.000 άνθρωποι πήγαν να ψηφίσουν τον μοναδικό υποψήφιο Μπένι. Αν το 2004 ο Γιωργάκης είχε φροντίσει να απομακρυνθεί από το κάδρο της διακυβέρνησης Σημίτη, το 2012 ο Μπένι όχι μόνο δεν έχει βγει από το κάδρο, αλλά έχει κατολάβει την κεντρική θέση, αφού από το περασμένο καλοκαίρι είναι ο άπιπτος πρωθυπουργός. Ο, τι εισπράττει η κυβέρνηση το εισπράττει στο πολλαπλάσιο ο ίδιος προσωπικά.

Το σύστημα, όμως, πρέπει να στηρίξει το ΠΑΣΟΚ και τον Βενιζέλο προσωπικά, επειδή αυτός έτυχε να αναλάβει τώρα την αρχηγία του. Το γιατί δεν είναι δύσκολο ν' απαντήθει. Παρά τα χάλια του, το ΠΑΣΟΚ αποτελεί την παλιά και δοκιμασμένη εκδοχή της ελληνικής σοσιαλδημοκρατίας. Οπως η σοσιαλδημοκρατία δεν έχει κλείσει τον κύκλο της ως βασικό πολιτικό ρεύμα εξουσίας σε όλη την Ευρώπη, έτσι δεν πρέπει να κλείσει και στην Ελλάδα. Γ' αυτό και στηρίζουν με νύχια και με δόντια τον Βενιζέλο.

Πέρα απ' αυτόν τον γενικό λόγο, υπάρχει και ένας ειδικός λόγος. Όλες οι κορυφές του συστήματος θέλουν συγκυβέρνηση και μετά τις εκλογές. Με ή εν ανάγκη και χωρίς Παπαδόμα. Το ΠΑΣΟΚ πρέπει να είναι ο ένας από τους δυο βασικούς εταίρους της συγκυβέρνησης και για να παίξει αυτό το ρόλο δεν πρέπει να πέσει κάτω από το 20%. Ασε που όσο πάνω από

το 20% πάει το ΠΑΣΟΚ τόσο θα χάσει η ΝΔ, γιατί αυτά τα δύο κόμματα εξουσίας ήταν και εξακολουθούν να είναι συγκινωνούντα δοχεία. Τέλος, όσο πιο ανεκτά είναι τα όρια της εκλογικής διαφοράς των 2012 ο Μπένι όχι μόνο δεν έχει βγει από το κάδρο, αλλά έχει κατολάβει την κεντρική θέση, αφού από το περασμένο καλοκαίρι είναι ο άπιπτος πρωθυπουργός. Ο, τι εισπράττει η κυβέρνηση το εισπράττει στο πολλαπλάσιο ο ίδιος προσωπικά.

Ολ' αυτά τα ξέρουν και ο Βενιζέλος και ο Σαμαράς. Καταλαβαίνουν το παιχνίδι που παίζεται και έχουν διαφορετικά συναισθήματα. Ο μεν Σαμαράς ξέρει ότι είναι εναντίον του, αλλά δεν μπορεί να πει τίποτα, γιατί οι βαρόνοι των μίντια θα τον βάλουν στο στόχαστρο, ο δε Βενιζέλος ξέρει ότι μόνο να κερδίσει έχει απ' αυτό το παιχνίδι. Ξέρει ότι το παιχνίδι δεν γίνεται επειδή ο ίδιος είναι τόσο συμπαθής, αλλά επειδή αυτό απαιτεί το συμφέρον του συστήματος στη σημερινή συγκυρία. Εκτιμά ότι με αυτό το μιντιακό παιχνίδι σταφιστά η προσωπική του κατηφόρα και μπορεί να ελπίζει σε ανάκαμψη του θ' αποτυπωθεί στις εκλογές. Οταν κάνει και αυτός τον κύκλο του, θα τον πετάξουν στα σκουπίδια σαν στυμμένη λεμονόκουπα, όπως έκαναν με τον Σημίτη, με τον Καραμανλή, με τον Γιωργάκη. Ο καθένας με τη σειρά του.

Σε τι μπορεί να βοηθήσει αυτό το μιντιακό παιχνίδι; Να εξαπατήσει κάποιους και να μην τους σπρώξει στο κόμμα των Κατσελή-

ΣΟΚ στις κάλπες. Ετοι και αλλιώς, το παιχνίδι της κάλπης είναι ένα παιχνίδι εγκλωβισμού λαϊκών στρωμάτων. Με την καθημερινή πλύση εγκεφάλου ελπίζουν να εγκλωβίσουν έναν κόσμο στο ΠΑΣΟΚ. Το πόσο θα το καταφέρουν μενει να το δούμε.

Πάντως, η προπαγάνδα παίρνει καθαρά φασιστικό χαρακτήρα. Δεν μιλούν πια για τα προβλήματα, για το Μνημόνιο-2, γι' αυτά που υποφέρει ο κόσμος και γι' αυτά που έρχονται. Μιλούν μόνο για τα κόμματα και τους αρχηγούς τους, για τις παπάρες που λένε κάθε μέρα, για τα εσωκομματικά παιχνίδια, γι' αυτούς που επιστρέφουν. Μιλούν για την παραπολιτική και όχι για την πολιτική. Βλέπεις στα δελτία ειδήσεων επί τον Βενιζέλο να συναντιέται με τον Παπουόλια, με τον Παπαδόμα, να παραλαμβάνει με ασπασμούς το κόμμα από τον Παπανδρέου, να μιλάει για την «ψυχή της παράταξης», να λέει τις πιο απίθανες παπαριές. Πιες, πιες, όλο και κάτι θα μείνει ήταν το δόγμα του Γκέμπελς κι αυτό εφαρμόζουν.

Ξέρει, επίσης, ο Βενιζέλος ότι το παιχνίδι αυτό έχει και κάποιες εσωκομματικές προϋποθέσεις. Πρώτον, ο ίδιος πρέπει ν' αναλάβει υπό την προστασία του τον Γιωργάκη, παρά τα όσα του σούρνουν τα ΜΜΕ. Για να συγκρατήσει τους παπανδρείκους και να μην τους σπρώξει στο κόμμα των Κατσελή-

Καστανίδη. Από την άλλη, πρέπει να μαζέψει όλους τους βαρόνους και να τους μοιράσει τιμάρια, παριστάνοντας τον μέγα δημοκράτη, τον ηγέτη που πιστεύει στη συλλογικότητα. Αυτό για έναν άνθρωπο όπως ο Βενιζέλος είναι προγματικό μαρτύριο, αλλά πρέπει να το υποστεί. Δεν μπορεί να κυβερνήσει μόνο με την κλίκα του, γιατί θα του έρθουν οι κάλπες στο κεφάλι και δεν θα υπάρχει κανένας για να τον ξεφορτώσει. Ενώ καθιστώντας όλους τους βαρόνους συνένοχους θα ελαχιστοποιήσει την εσωκομματική κριτική μετά τις εκλογές. Τέλος, πρέπει να μαζέψει όλους τους «διαγραμμένους» από τον Γιωργάκη που δεν πήγαν στο κόμμα «Λουκανίδη». Οπως ακριβώς μάζεψε την παλιά του φίλη Μίλενα, που ήταν στο τσακ να περάσει με τον Κουβέλη, έτσι θα μαζέψει τη Βάσω, τη Μαριλίζα και ό,τι άλλο περισσεύει. Μέχρι τις εκλογές μπορεί να μαζέψει ακόμα και κάτι «παλιούς» τύπου Παπαδόπουλου και Φλωρίδη, που δεν του έκαναν τη χάρη ούτε να πάνε να τον ψηφίσουν. Τις διαφορές του με όλους τους βαρόνους θα προσπαθήσει να τις λύσει αργότερα, αν και όταν δει ότι σταθεροποιείται η θέση του.

Το κακό για τον Βενιζέλο είναι πως μάλλον δε θα έχει την πολυτέλεια να περάσει ένα διάστημα στην αντιπολίτευση, ώστε με την αντιπολίτευτική δημαργία να καταφέρει να ξανασυμμαζέψει το ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Αυτό, όμως, είναι ένα γενικότερο πρόβλημα του πολιτικού συστήματος και όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ. Οπως δείχνουν τα πράγματα, θα χρειαστεί να μπει σε συγκυβέρνηση, ως δεύτερο κόμμα, και να μη μπορεί να βγάλει «κιχ», γιατί η πολιτική δεν θα είναι παρά συνέχιση της πολιτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣ

Οταν πριν από μερικές δεκαετίες (τότε που μεσουρανούσε ο υποτιθέμενος «σοσιαλισμός» στην ΕΣΣΔ) κάποιοι από εμάς καταγγέλλαμε ότι η ΕΣΣΔ δεν είναι πλέον σοσιαλιστική χώρα, δεχόμασταν πρόστυχες επιθέσεις από τους εγχώριους θιασώτες της «σοβιετικής» υπερδύναμης (διάβαζε Περισσό) που μας χαρακτήριζαν... πράκτορες του ιμπεριαλισμού, χαρίεδες της ασφάλειας και άλλα τέτοια ηχηρά. Η ζωή όμως έδειξε πτοιοί ήταν οι «πράκτορες» και πτοιοί οι απολογητές ενός συστήματος που επί δεκαετίες λειτουργούσε ως ο χειρότερος προβοκάτορας κατά του κομμουνισμού, με κέντρο την «ΕΣΣΔ» που από σοσιαλιστική είχε μετατραπεί σε σοσιαλιμπεριαλιστική δυσφημίζοντας τα κομμουνιστικά ιδανικά παγκόσμια.

Σοσιαλ-ιμπεριαλισμός ο χειρότερος αντικομμουνισμός

Για τη σοσιαλιμπεριαλιστική μετατροπή της ΕΣΣΔ θα μπορούσαν να γραφτούν βιβλία ολόκληρα. Ξεκινώντας από τις ανά τον κόσμο επεμβάσεις (Τσεχοσλοβακία, Αφγανιστάν κλπ), το ξεζύμισμα των «λαϊκών δημοκρατιών» της KOMEKON^[1] από την «μητέρα Ρωσία» και φτάνοντας μέχρι το εμπόριο όπλων και το κυνηγητό των εξοπλισμών. Γνωρίζοντας ότι είναι αδύνατο να κάνουμε μια πλήρη αναφορά, θα επιχειρήσουμε να επισημάνουμε ορισμένες αλήθειες γιατί οι απολογητές του φευδεπίγραφου κομμουνισμού (Περισσός), πατώντας πάνω στη σημερινή κατάντια των χωρών του «ανατολικού μπλοκ», προκαλούν, υποστηρίζοντας ότι ακόμα και υποκείμενα σαν τον... Τσαουσέσκου στη Ρουμανία, ήταν... κομμουνιστές!^[2]

Εμπόριο σε... καπιταλιστικά πρότυπα

Οι πρώτες βολές κατά της πολιτικής της «ΕΣΣΔ» (πέραν αυτών που προήλθαν από τη διένεξη με την Κίνα και την Αλβανία) ήρθαν από τον Τσε Γκεβάρα, παρότι συνέχιζε να την υποστηρίζει. Στην ομιλία του στο Οικονομικό Σεμινάριο της Αφρικοασιατικής Αλληλεγγύης, που οργανώθηκε στο Αλγέρι στις 22-27 Φλεβάρη του 1965, ο Τσε εξαπέλυσε πυρά κατά της πολιτικής αγοράς προϊόντων των υπανάπτυκτων χωρών από τις «σοσιαλιστικές» χώρες σε διεθνείς τιμές, λέγοντας: «Πώς μπορεί να ονομάσει κανείς "αμοιβαίο κέρδος" την πώληση σε τιμές παγκοσμίου αγοράς προϊόντων μη αφαιρούμενων των εξόδων τους, που στοιχίζουν στις υπανάπτυκτες χώρες ανυπολόγιστους μόχθους και βάσανα, και την αγορά μηχανών που κατασκευάζονται στα μεγάλα αυτόματα εργοστάσια που υπάρχουν σήμερα, πάλι σε τιμές παγκόσμιας αγοράς; Αν θεωρήσουμε σαν δεδομένο αυτό τον τύπο των σχέσεων ανάμεσα στις δύο ομάδες των εθνών, πρέπει να συμπεράνουμε πως οι σοσιαλιστικές χώρες, είναι κατά κάποιο τρόπο συνένοχες της ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης... Οι σοσιαλιστικές χώρες έχουν την ηθική υποχρέωση να διαλύσουν την χειροπιαστή συνενοχή τους με της εκμετάλλευτριες χώρες της Δύσης. Το γεγονός ότι το εμπόριο έχει περιοριστεί για την άρα δεν σημαίνει τίποτα. Στα 1959 η

■ Ρωσία

Από την επανάσταση του 1917 στο Θρίαμβο του νέου «τσάρου» (3)

Κούβα πουλούσε ζάχαρη σε μία χώρα του σοσιαλιστικού μπλοκ διά μέσου άγγλων μεστών ή άλλων εθνικοπότων^[3].

Στα χρόνια που ακολούθησαν δέθηκαν στο άρμα της Σοβιετικής υπερδύναμης μια σειρά χώρες που δεν ήταν κατ' ανάγκη σοσιαλιστικές, ούτε μπορούσαν να θεωρηθούν τέτοιες ακόμα και με βάση το παραμορφωμένο ιδεολογικό μόρφωμα που πλάσαρε ο «σοβιετικός» ψευτοκομμουνισμός.

Ο «σοσιαλιστικός προσανατολισμός»

Οι χώρες του «σοσιαλιστικού προσανατολισμού» ήταν το ιδεολογικό παραμύθι με το οποίο η «ΕΣΣΔ» επένδυσε την ιμπεριαλιστική της πολιτική να δένει στο άρμα της στρατιωτικές δικτατορίες. Δικτατορίες που δεν μπορούσαν να βαριτσιστούν σοσιαλιστικές (παραγόνταν χοντρό να ισχυριστούν κάτι τέτοιο), γι' αυτό και επινοήθηκε το παραμύθι ότι βαδίζουν στο δρόμο τους... σοσιαλισμό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιων χωρών ήταν το Αφγανιστάν και η Αιθιοπία. Σχετικά

ικών μαζών, με την υποστήριξη και την ενεργή συμμετοχή τους^[4]. Καπνένε Μαρξ, καπνένε Λένιν, που νομίζατε ότι ο αστικός στρατός πρέπει να συντρίβει. Που να ξέρετε ότι κάποτε θα... μετατρέποταν σε κινητήρια δύναμη της... επανάστασης: «Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι χωρίς την παρέμβαση του στρατού όχι μόνο δεν θα γινόταν η επανάσταση του Απριλη του 1978, αλλά ούτε και μπορεί να πει κανείς αν θα είχε γίνει μέχρι τώρα. Πιθανότατα όχι...»^[5].

Οσο για τις λαϊκές μάζες, αυτές δεν χρειάστηκε να κάνουν και πολλά πράγματα: «Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι οι δυνάμεις του ΛΔΚΑ (σ.σ. Λαϊκού Δημοκρατικού Κόμματος Αφγανιστάν) στο στρατό ήταν που ανάτρεψαν το καθεστώς του Νταούντ, ότι η φεουδαρχία δεν ανατράπηκε από κάποια έφοδο του μαζικού κινήματος των εξεγερμένων μαζών όπως έγινε π.χ. στο Ιράν, με την ανατροπή του Σάχη»^[4]. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η... επανάσταση στο Αφγανιστάν δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από την... επανάσταση της χούντας των συνταγματαρχών στην Ελλάδα. Δεν υπάρχει επίσης αμφιβολία, ότι τα όρια της έστοιπωσάς των απολογητών του σοβιετικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού, που τολμούσαν να επικαλεστούν ακόμα και τον Λένιν για να δικαιολογήσουν τα... αδικαιολόγητα^[4]!

Τελειώνοντας με την περίπτωση του Αφγανιστάν, καλό θα ήταν να πούμε δυο λόγια για την πορεία του ΛΔΚΑ που με τη βοήθεια του στρατού έφερε την... επανάσταση. Οπως μας πληροφορεί ο κ. Δελαστίκ στο πόνημά του, το ΛΔΚΑ ιδρύθηκε το 1965 και πριν κλείσει ένα χρόνο ζωής διασπάστηκε. Από τη μια μεριά ήταν η ομάδα Χαλκ με τον Τοράκι και τον Αμίν και από την άλλη η ομάδα Παρτσάμ με τον Καρμάλ και άλλους. Και οι δύο ομάδες εμφανίζονταν ως «κομμουνιστικές» (διάβαζε φιλοσοβιετικές). Οι δύο ομάδες επανενώθηκαν το 1977 αλλά «στις 27 Νοέμβρη του 1978 η ΚΕ του ΛΔΚΑ καθαιρίσθηκε από μέλη της ΚΕ και του Επαναστατικού Συμβουλίου των Μπαμπτράκ Καρμάλ, ... κ.α. δηλαδή όλη την σημερινή γησεά του κόμματος και του κράτους με την κατηγορία της "ενεργούς συμμετοχής σε προδοτικές συνωμοσίες"»^[4]! Αν νομίζετε ότι η φαγωμάτα τελείωσε τότε, κάνετε λάθος. «Πριν συμπληρωθεί χρόνος, ο Αμίν δολοφονεί και τον Τοράκι, στις αρχές του Σεπτεμβρίου 1979 (σ.σ. δηλαδή μετά την... επανάσταση), παρόλο που ο Τοράκι ήταν ο ηγέτης της ομάδας Χαλκ στην οποία υποτίθεται ότι ανήκε και ο Αμίν»^{[4]!!!} Ο Δελαστίκ αναφέρει ότι ο Αμίν εγκαθίδρυε «καθεστώς τρόμου και αίματος» (!) το οποίο ανατρέπεται στα τέλη του Δεκέμβρη του 1979 από τον Καρμάλ (που είχε κατηγορηθεί ένα χρόνο πριν για... προδοσία) και την ομάδα Παρ-

τσάμ «και ο Αμίν και οι συνένοχοί του καταδικάζονται από επαναστατικό δικαστήριο σε θάνατο και εκτελούνται με συνοπτική διαδικασία^{[4]!!!} Την ίδια στιγμή (Δεκέμβρης 1979), όλως τυχαίως, επεμβαίνουν και τα «σοβιετικά» στρατεύματα για να στηρίξουν τη νέα εξουσία!

Επιτληκτική ομοιότητα παρουσιάζει και η περίπτωση της Αιθιοπίας. Μας πληροφορεί ο κουβανός Ραούλ Βαλντές Βιβό, στο βιβλίο του «Αιθιοπία, η άγνωστη επανάσταση», που εκδόθηκε στα ελληνικά το 1980, ξανά από τη «Σύγχρονη Εποχή»: «Μέχρι το Φλεβάρη του 1974 (σ.λ. λίγους μήνες πριν το πραξικόπεμπα), οι Αιθιόπες εβλεπαν τον χαιλέ Σελάσιε (σ.σ. τον αυτοκράτορα της Αιθιοπίας) σαν κάτι που πλησίαζε σε θέσητα^[5]. Κατά τον συγγραφέα του πονήματος, «η απομιθοποίηση, η αποτοξίνωση, συνέβη με το μόνο δυνατό τρόπο: την ίδια στιγμή για όλους»^[5]. Πώς έγινε αυτό; Με την επέμβαση του στρατού, φυσικά, «καθώς δεν υπήρχε μια καταπιεσμένη τάξη που θα μπορούσε να αναλάβει την εξουσία - ούτε υπήρχαν έστω κομμάτια της οργανωμένα σε κόμματα ή σε κινήματα - δημιουργήθηκε ένα κενό. Μόνο ο στρατός μπορούσε να το καλύψει»^[5].

Η διαφορά με το Αφγανιστάν είναι ότι εκεί υπήρξαν κάποιες διαμαρτυρίες που, όπως επισημαίνει ο συγγραφέας, έθεταν το διλήμμα στον στρατό «κα πατάξει τη διαμαρτυρία - που όλο και περισσότερο επιταρνε την μορφή της εξέγερσης - ή να πάρει μέρος σ' αυτήν. Το Γενικό Επιτελείο διάλεξε το δεύτερο»^{[5]!} Η επανάσταση βέβαια χρειάζεται και τα... «σοσιαλιστικά» στρατεύματα της. Αντί των «σοβιετικών», στην περίπτωση της Αιθιοπίας επιστρατεύτηκαν οι Κουβανοί, αφού ούτε κόμμα υπήρχε να την... καθοδηγήσει!

Οι περιπτώσεις του Αφγανιστάν και της Αιθιοπίας δεν ήταν οι μοναδικές που οι «σοβιετικοί» σοσιαλ-ιμπεριαλιστές έκαναν «παιχνίδι» με δικτατορικά καθεστώτα. Το Ιράκ (από το οποίο οι «σοβιετικοί» θησαύρισαν πουλώντας άπλα, όταν πολεμούσε με το Ιράν), η Λιβύη, η Συρία και άλλες χώρες δέθηκαν στο «σοβιετικό» άρμα για πάρα πολλά χρόνια.

■ Αφγανιστάν

Οχι ένας, πολλοί οι δράστες της σφαγής

Την επίσημη εκδοχή του Λευκού Οίκου ότι η σφαγή των 16 Αφγανών, μεταξύ των οποίων 9 παιδιών και 3 γυναικών, τα ξημερώματα της 11ης Μαρτίου, ήταν ένα «μεμονωμένο» περιστατικό με μοναδικό δράστη τον αμερικάνικο λοχία Ρόμπερτ Μπέλις, άτομο «μεθυσμένο» ή «ψυχικά διαταραχμένο», αντικρούει το αποτέλεσμα της έρευνας μιας ομάδας αφγανών βουλευτών στον τόπο του μακελειού.

Η ομάδα, που αποτελούνταν από πέντε βουλευτές από την επαρχία Κανταχάρ και τέσσερις από άλλες επαρχίες, παρέμεινε δύο μέρες στην περιοχή Ρανγκαί της επαρχίας Κανταχάρ συγκεντρώνοντας αποδεικτικά στοιχεία από τον τόπο της σφαγής και παίρνοντας συνεντύξεις από συγγενείς των θυμάτων, τραυματίες και φύλαρχους, με βάση τα οποία κατέληξε στο συμπέρα-

σμα ότι οι δολοφόνοι δεν ήταν ένας αλλά 15 – 20 αμερικάνικοι στρατιώτες.

Ενα από τα μέλη της ομάδας, ο βουλευτής Hamizai Lali, δήλωσε στο «Pajhwok Afghan News» (15/3/12): «Εμείς εξετάσαμε προσεκτικά τον τόπο του περιστατικού, μιλήσαμε με τις οικογένειες που έχασαν αγαπημένα τους πρόσωπα, με τραυματίες και φύλαρχους. Τα χωριά είναι ενάμιση χιλιόμετρο από την αμερικάνικη στρατιωτική βάση. Είμαστε πεπεισμένοι ότι ένας στρατιώτης δεν μπορεί να δολοφονήσει τόσους πολλούς ανθρώπους σε δύο χωριά μέσα σε μια ώρα παράλληλα και ότι οι 16 άμαχοι, οι περισσότεροι από τους οποίους γυναίκες και παιδιά, δολοφονήθηκαν από δύο ομάδες».

Ενα άλλο μέλος της ομάδας, ο βουλευτής Naheem Lalai Hameedzai, δήλωσε στο Γερμανι-

κό πρακτορείο: «Μετά από τις έρευνές μας καταλήξαμε ότι οι δολοφονίες δεν διαπράχτηκαν από ένα και μόνο στρατιώτη. Περισσότεροι από δέκα στρατιώτες βγήκαν από τη βάση, δολοφόνησαν τους χωρικούς και έπειτα έκαψαν τα σώματά τους. Ολοι οι χωρικοί με τους οποίους μιλήσαμε μας έπιπλα ότι

ήταν 15 με 20 οι άντρες που έκαναν τη νυχτερινή επιδρομή. Το ένα σπίτι όπου συνέβηκε το περιστατικό βρίσκεται σε ένα χωριό βόρεια της βάσης. Τα άλλα δύο σπίτια βρίσκονται σε ένα άλλο χωριό νότια της βάσης. Υπάρχει μια απόσταση τουλάχιστον τεσσάρων χιλιομέτρων ανάμεσα στη βάση και

στα σπίτια».

Κάτω από την πίεση της λαϊκής οργής, ακόμη και ο αφγανός πρόεδρος, ύστερα από τη συνάντησή του με συγγενείς των θυμάτων, αναγκάστηκε να δηλώσει: «Σε τέσσερα δωμάτια δολοφονήθηκαν άνθρωποι, παιδιά και γυναίκες δολοφονήθηκαν, και έπειτα μεταφέρθηκαν όλοι μαζί και τους έβαλαν φωτιά. Αυτά δεν μπορεί να τα κάνει ένας μόνο άνθρωπος». Και παράλληλα κατηγόρησε την αμερικάνικη στρατιωτική διοίκηση ότι δεν συνεργάζεται στην έρευνα του περιστατικού.

Την εκτίμηση αυτή συμφερίζεται και ο αρχηγός του αφγανικού στρατού, ο στρατηγός Μοχάμαντ Καρίμι, ο οποίος εποκέφρικε τον τόπο του φρικτού εγκλήματος και το χαρακτήρισε «προμελετημένο μακελειό που διαπράχτηκε από έναν αριθμό αμερικάνων στρατιωτών».

Οι εκτιμήσεις αυτές ενισχύονται από νέες μαρτυρίες κατοίκων του χωριού Μοκχογάν, το ένα από τα δύο χωριά που έγινε στόχος των δολοφόνων, οι οποίοι αποκάλυψαν ότι είχαν απειληθεί από αμερικάνους στρατιώτες λίγες μέρες πριν από τη σφαγή. Συγκεκριμένα, ύστερα από την έκρηξη μιας βόμβας τοποθετημένης σε δρόμο, οι αμερικάνοι στρατιώτες συγκέντρωσαν όλους τους άντρες από τα χωριά, τους έβαλαν σε σειρά μπροστά σε ένα τοίχο και τους είπαν ότι θα πληρώσουν για την επίθεση.

Παραλαυτά, ο Λευκός Οίκος και το Πεντάγωνο αγνοούν προκλητικά τα συμπεράσματα της έρευνας από την ομάδα των αφγανών βουλευτών και συνεχίζουν να επιμένουν στην εκδοχή του ενός δράστη, του λοχία Ρόμπερτ Μπέλις, ο οποίος μεταφέρθηκε εσπευσμένα στη ΣΕΛΙΔΑ 8

δύλια που προβλέπονταν για τις πολεμικές δοτάνες μειώνονταν. Σύμφωνα με τον Γ. Μαλενκόφ, στο λόγο του στην πέμπτη σύνοδο του Ανωτάτου Σοβιέτ της ΕΣΣΔ σχετικά με τον κρατικό προϋπολογισμό του 1953, τα

έξοδα για την άμυνα ήταν 20,8% του προϋπολογισμού έναντι 23,6% που ήταν έναν χρόνο πριν^[7]. Ούτε αποκρύψεις ούτε μισόλογα. Όλη η ανθρωπότητα μάθαινε τι δίνει η ΕΣΣΔ για εξοπλισμός.

Η κατάρρευση

Το «σοβιετικό» μόρφωμα ήταν καταδικασμένο να καταρρεύσει. Κι αυτό γιατί ήταν αδύνατο να τιθασεύσει τη βασική αντίθεση που το ταλάνιζε. Την αντίθεση ανάμεσα στην κρατική μορφή της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και το καπιταλιστικό περιεχόμενο αυτής της ιδιοκτησίας. Ο δυτικός καπιταλισμός ήταν κατά πολύ ανώτερος από τον «σοβιετικό» κρατικό καπιταλισμό κι αυτό αποδείχτηκε περίτρων στα τέλη της δεκαετίας του '80. Η κρίση του συστήματος αποτυπώθηκε γλαφυρά στα ίδια τα λόγια της πολιτικής εισήγησης της ΚΕ του «ΚΚΣΕ» που παρουσίασε στο 270 συνέδριο ο Μ. Γκορμπατσόφ, το Μάρτιο του 1986. Εκεί γίνεται λόγος για

«Η χώρα εξάλλου πρέπει να είναι σε κάθε στιγμή έτοιμη για προσαρμογή της οικονομίας σε πολεμικό πρόγραμμα σε περίπτωση πολέμου. Για το σκοπό αυτό η οικονομική οργάνωση της χώρας προσαρμόζεται συνήθως μέχρις ένα βαθμό στην κατεύθυνση της στρατιωτικοποίησης της οικονομίας... Η δύναμη του στόλου μας μετά τον εξοπλισμό του με νέα πολεμικά μέσα αυξήθηκε κατά πολύ. Εγίνε ικανός να φέρει σε πέρας τις ενεργητικές αποστολές που του ανατίθενται πολύ πέρα από τα όρια των σοβιετικών νερών... Δεδομένου ότι τα υδρογονικά όπλα στη Σοβιετική Ενωση κατασκευάστηκαν νωρίτερα από τις ΗΠΑ και το σπουδαιότερο ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν υπερισχυρά θερμοπυρηνικά βλήματα αρκετών δεκάδων εκατομμυρίων τόνων, που υπάρχουν στην ΕΣΣΔ, θεωρούμε αναμφισβήτητη την υπεροχή μας απέναντι του δυτικού συνασπισμού σε πυρηνικά όπλα»^[8].

Οι δεκαετίες που ακολούθησαν επιβεβαίωσαν τα λεγόμενα των ρώσων αξιωματικών. Η «σοβιετική» Ενωση έγινε μια ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, βασιζόμενη σε μια τεράστια πολεμι-

περνάει μια ατάραχη ζωή, παίρνει πλήρη μισθό, απολαμβάνει πρημ και άλλα ωφελήματα. Σε τελική ανάλυση γιατί εμείς θα πρέπει να πληρώνουμε την εργασία αυτών που παρήγαγαν τέτοια προϊόντα που κανείς δεν αγοράζει; Εστι και αλλιώς όλα αυτά στρέφονται εναντίον μας, σύντροφοι. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχάμε»^[9].

Οσο προχωρούσε ο καιρός, η κρίση γινόταν όλο και πιο έντονη. Το 1987 στοιβάχτηκε στις αποθήκες μια τεράστια ποσότητα αδιάθετης παραγωγής που έφτανε περίπου το 38% της συνολικής παραγωγής του ίδιου έτους^[10] και άρχισε να γίνεται λόγος ακόμα πιο έντονα για «προβληματικές» επιχειρήσεις, για κρυμμένη ανεργία (που το καθεοτός την κάλυπτε με την τακτική της επιδότησης των θέσεων εργασίας), για εκαποντάδες χιλιάδες εγκαταλελειμένα αγροκτήματα. Στη 19η συνδιάσκεψη του «ΚΚΣΕ», το 1988, έφτασαν να παραδεχτούν ανοιχτά ότι «το επιστημονικό πρόβλημα είναι το πιο επώδυνο σημείο στη ζωή της κοινωνίας, το πιο οξυμένο πρόβλημα»^[11]. Ενα πρόβλημα που είχε λυθεί το 1950 επανεμφανίστηκε το 1988!

Η απάντηση της «σοβιετικής» ηγεσίας, μέσω της περιβόλησης «περεστρόικα», ήταν το ακόμα μεγαλύτερο άνοιγμα στην απομική ιδιοκτησία, φτάνοντας στο αποκορύφωμα της διαστροφής, να θεωρούνται οι «μικτές» επιχειρήσεις (δηλαδή οι επιχειρήσεις κοινής εκμετάλλευσης με το ξένο κεφάλαιο) ως απαραίτητο στοιχείο της «σοβιετικής οικοδόμησης» κι όχι ως αναγκαστικό και προσωρινό μέτρο που αποτελούσε φόρο υποτέλειας στο διεθνή σκακιέρα, αλλά βυθίστηκε σε αικόμια πιο βαθιά κρίσι. Γ' αυτά όμως θα μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο.

Κώστας Βάρλας

Παραπομπές

1. ΚΟΜΕΚΟΝ: Συμβούλιο Οικονομικής Αλληλοβοήθειας. Το «αντίπαλο δέσμο» της ΕΟΚ, στο ανατολικό μπλοκ.

2. «Ριζοσπάστης», 14/11/11. Αναφέρομενος στην... ανωτερότητα του σοσιαλισμού, παρουσιάζει δημοσκόπηση που αναφέρει: «Σε ό,τι αφορά τον τελευταίο κομμουνιστή ηγέτη της χώρας, τον N. Τσοκούσεπου, το 84% των ερωτηθέντων δήλωσαν ότι κακώς εκτελέστηκε, χωρίς να γίνει μια δίκαιη και δημόσια δίκη, ενώ το 60% εκφράζει λύπη για το θάνατό του. Το ποσοστό αυτό είναι συντριπτικό αν αναλογιστεί κανένα μελάνι που έχουσε η προπαγάνδα των ιμπεριαλιστών όλα αυτά τα χρόνια για

8. «Η στρατηγική του πολέμου», Σύγχρονη οικονομική οικονομικής αξιωματικών υπό την διεύθυνση του στρατάρχη B. Σοκολόφσκυ, Μόσχα, 1962. Αναδημοσίευση από τη μπροσούρα της Μ-Λ Οργάνωση

Μαγική εικόνα

Αν παρακολουθήσει κανείς τα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων του τελευταίου δεκαήμερου, θα θεωρήσει ότι δεν βρίσκεται στην Ελλάδα της κρίσης, της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της ανεργίας, της πείνας, αλλά σε κάποια δυναμικά αναπτυσσόμενη καπιταλιστική οικονομία, η οποία αντιμετωπίζει μεν προβλήματα, αλλά διαπινέεται από έναν αέρα αισιοδοξίας.

Ολοι πρέπει να είμαστε χαρούμενοι, καταπώς προστάζουν οι τηλεαστέρες. Χαρούμενοι διότι έρχονται εκλογές και θα έχουμε τη δυνατότητα να εκφραστούμε ελεύθερα. Να επιλέξουμε το κόμμα που μας εκφράζει και με βάση τη συλλογική επιλογή μας να σχηματιστεί η νέα βουλή και π η νέα κυβέρνηση.

Μάλιστα, η παλέτα είναι πιο πλούσια από κάθε άλλη φορά. Πάει η παλιά μιζέρια των τεσσάρων, άντε πέντε κομμάτων. Τώρα, τουλάχιστον οχτώ κόμματα διεκδικούν με αξιώσεις (έτσι λένε οι δημοσκόποι) την είσοδό τους στη νέα Βουλή, καθώς δίπλα στα πέντε της σημερινής Βουλής προστέθηκαν τα κόμματα των Κουβέλη, Καμμένου και Κατσέλη-Καστανίδη, όλα από διασπάσεις των υπαρχόντων κομμάτων. Βάλτε και τη Μπακογιάννη, βάλτε και τον Μάνο που όπου να 'ναι θα σκάσει μύτη, ο μπαχές γέμισε από φρουτόδεντρα.

Τα δελτία ειδήσεων, λοιπόν, έχουν γεμίσει με ρεπορτάζ για τη δράση όλων αυτών. Κάθε μέρα ο κόσμος πληροφορείται απίθανες λεπτομέρειες. Τι είπε ο ένας, τι απάντησε ο άλλος, με ποιους συναντήθηκε ο τρίτος, ποιοι προσχωρούν στη νέα σχήματα, ποιοι επιστρέφουν στα παλιά, ένα ατελείωτο πολιτικό κους-κους, το οποίο έχει σαν σκοπό να δημιουργήσει μια κατάσταση νιρβάνα. Ο λαός να παρακολουθεί μασουλώντας και κουτσοπίνοντας τις καντρίλιες αυτού του τεράστιου θιάσου ποικιλών, μπας και πειστεί ότι χρέος του είναι να κάνει μια επιλογή και να πάει να την επικυρώσει στις κάλπες που θα στηθούν την τελευταία Κυριακή του Απρίλιο ή την πρώτη του Μάη.

Να κάνει μια επιλογή που δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα. Η πολιτική είναι δεδομένη, ψυφισμένη ήδη, με τα βασικά κόμματα δεσμευμένα στην εφαρμογή της και με πολλούς υποψήφιους ν' ακολουθήσουν έτσι και καταφέρουν να εκλεγούν. Οσο για τους υπόλοιπους, αυτούς που θα μείνουν έξω από τη νέα κυβέρνηση, μια χαρά θα παίξουν το ρόλο του κυματοθραύστη της λαϊκής οργής, το ρόλο της βαλβίδας ασφαλείας που θα εκτονώνει την πίεση για να μην οδηγήσει σε έκρηξη.

Θέλουν να μας πείσουν ότι η εκλογική διαδικασία είναι μονόδρομος. Οτι μόνο μέσα απ' αυτή πρέπει να εκφράζεται ο λαός. Οτι σ' αυτή βρίσκεται η ελπίδα για αλλαγή. Ας τους απαντήσουμε, λοιπόν, ότι η τράπουλα είναι πιο σημαντική από κάθε άλλη φορά και γι' αυτό δε θα παίξουμε στο παιχνίδι τους. Θα προσπαθήσουμε να στήσουμε το δικό μας. Στους δρόμους.

Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελά, πατέρα; Γιατί άρχισαν ξανά οι μπίζνες με τη Siemens! Ο Βορίδης χαμογελά τρισευτυχισμένος, ο Μαγκριώτης βαράει παλαμάκια και ο Τσίτουρας της «Αττικό Μετρό ΑΕ» μόλις έχει υπογράψει τη σύμβαση με τα στελέχη της Siemens, ύψους 41,5 εκατ. ευρώ, για τη συνέχιση των έργων που είχε αναλάβει το γερμανικό μονοπώλιο και πάγωσαν μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου. Πλέον, η Siemens όχι μόνο δε θα λαδώνει για να πάρει δουλειές, αλλά θα αναπτύξει και... πρόγραμμα κατά του λαδώματος. Το Μετρό, βέβαια, το έχει μονοπωλήσει. Δεν μπορεί να μπει άλλη εταιρία στα συστήματα σηματοδότησης και ελέγχου της κίνησης. Αυτά, όμως, είναι ψιλά γράμματα. Σημασία έχει που ξανάρχισαν οι μπίζνες.

■ Κρυφός πόθος

Ρωτήθηκε ο Παπαδήμος από τους Financial Times: «Είστε διατεθειμένος να συνεχίσετε και μετά τις εκλογές εάν επιλεγείτε ως πρωθυπουργός;». Και απάντησε αποκαλυπτικότατα: «Δεν θα ήταν σωστό να γνωστοποιήσω προεκλογικά τέτοιες προτιμήσεις. Δεν θέλω να εμπλακώ στην προεκλογική συζήτηση».

Ποιον δα ενοχλούσε αν, για παράδειγμα, έλεγε ότι εγώ τελείωσα το έργο μου και δεν προτίθεμαι να συνεχίσω ως πρωθυπουργός; Κανέναν. Μια τέτοια δήλωση δε δα μπορούσε να δεωρηθεί εμπλοκή στην προεκλογική αντιπαράθεση των κομμάτων. Μόνο η αντίθετη δήλωση [δηλαδή ότι αν του ζητηθεί προτίθεται να συνεχίσει ως πρωθυπουργός μιας μετεκλογικής συγκυβέρνησης] δα μπορούσε να δεωρηθεί εμπλοκή από τη μεριά της ΝΔ που διακηρύσσει ότι κυνηγά την αυτοδύναμια. Επομένως, με την άρνησή του να δηλώσει οτιδήποτε, ο Παπαδήμος επιβεβαίωσε, εμμέσως πλην σαφώς, ότι επιδιμεύει τρελά να συνεχίσει να είναι πρωθυπουργός. Ωπως επιδιμούν και τ' αφεντικά του του γερμανογαλλικού άξονα.

■ Ρε, ουστ

Στην ίδια συνέντευξη ο Παπαδήμος δυμήκηκε τη «μεγάλη σιωπηλή πλειοψηφία» που «δεν είναι ο κόσμος που διαδηλώνει στους δρόμους» και μίλησε για λογαριασμό της. Αυτή η «μεγάλη σιωπηλή πλειοψηφία», της οποίας τις απόψεις ο Παπαδήμος πληροφορήδηκε με κάποιον μεταφυσικό τρόπο, «κατανοεί ότι η σταδερότητα των τημών που συνεπάγεται η ευρωπαϊκή νομιμοτητή και η δημοσιονομική πειδαρχία που απαιτεί για τη χώρα έχει οφέλη για την ίδια και καταλαβαίνει πως η διαδικασία προσαρμογής δα είναι πιο αποτελεσματική εντός του ευρώ κι όχι εκτός».

Στις 12 Φλεβάρη, στις διαδηλώσεις ενάντια στο Μνημόνιο-2, που έγιναν σε όλη την Ελλάδα, πρέπει να πήραν μέρος ένα εκατομμύριο άνθρωποι. Αυτούς τους ανδρώντος, που κανένας δεν θα διανοούνταν να ονομάσει μειοψηφία, έρχεται και βρίζει ο Παπαδήμος, ο υπάλληλος της Μέρκελ και του Σαρκοζί, που εγκαταλείπει το προσωπείο του «ουδέτερου καθηγητή» και μας δείχνει το αποκρουστικό πρόσωπο του πολιτικού-υπάλληλου της κεφαλαιοκρατίας.

■ Καπνός παραπλαγής

Και... λογοτέχνης μας προέκυψε ο Κ.

Σκανδαλίδης. Και το βιβλίο του, με τον πιασάρικο τίτλο «Οι Ελλήνες Τετράδια Πατριδογνωσίας» παρουσιάστηκε... όλως τυχίως στην έναρξη της προεκλογικής περιόδου. Ενας κι ένας και ο παρουσιαστές: Μπαμπινιώτης, Βασιλίκος, Γεωργουσόπουλος, με συντονιστή τον Χατζηνικολάου.

Εμείς, επειδή δεν μπορούμε να συντονιστούμε με τις υψηλεπτές σκέψεις του Σκανδαλίδη [τρομάρα του!], δα δέλαμε να τον ρωτήσουμε μερικά πιο πεζά πρόγραμμα [πέρα από εκείνα που ρωτάει τους κυβερνώντες και συγκυβερνώντες κάθε εργαζόμενο]: Εκείνον τον υπάλληλο, για τον οποίο έγραφε η «Κόντρα» στο προηγούμενο φύλλο, δα τον τοποθετήσει στη δέση που αποφάσισε το ειδικό υπηρεσιακό συμβούλιο ή

δεν έχουμε καμιά διάθεση να υπερασπιστούμε ανδρώπους που είχαν στήσει κυκλώματα και απομονώσαν το ΙΚΑ. Δεν είμαστε και διατεθειμένοι, όμως, να φάμε το παραμύθι που τόσο όμορφα πλέκουν τα αστικά μέσα μαζικής παραπληροφόρησης. Οσα και να άρπαξαν οι λαδιάρηδες υπάλληλοι, δεν φτάνουν ούτε στο ένα εκατοστό αυτών που κλάπηκαν από το ΙΚΑ με το «κούρεμα» των κρατικών ομολόγων. Για να μη μιλήσουμε για την πολύχρονη καταλήστευση των αποδεματικών από κυβερνήσεις και καπιταλιστές, για την εισφοροκλοπή και την εισφοροδιαφυγή που συνεχίζονται και επιβραβεύονται με συνεχείς χαριστικές ρυθμίσεις κ.λπ. κ.λπ.

Από την άλλη, η ιστορία με τους υπάλληλους του υπουργείου Ανάπτυξης που, όπως λέγεται, πιάστηκαν με τη μίζα στα χέρια, μετά από καταγγελία μεγαλοενοδόχων, βρομάει. Το αν τα πήραν ή όχι δα φανεί και δεν μας πέφτει λόγος. Αν τα πήραν ας πάνε φυλακή. Οχι, όμως, να βγαίνουν

■ Μούγκαο... καθηγητής

Θα πληροφορηθήκατε ασφαλώς τις προβλέψεις για την πορεία της ελληνικής οικονομίας που περιλαμβάνονται στην έκδεση της Τράπεζας της Ελλάδος για τη νομισματική πολιτική, πην οποία ο Προβόπουλος παρέδωσε την περασμένη Δευτέρα, με όλες τις προβλεπόμενες τιμές, στον Πετσάλνικο. Η προβλέψη της ΤΤΕ μιλά για ύφεση 4,5% το 2012 και επίσης ύφεση 0,5% το 2013.

Φυσικά, και αυτές οι προβλέψεις δα αναδεωρηθούν προς τα κάτω μετά από μερικούς μήνες [όπως γίνεται παγίως, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια], όμως εμείς άλλο δέλαμε να σημειώσουμε. Μήπως δυμάται κανείς τις «προβλέψεις» του πρωθυπουργεύοντος «κυρίου καθηγητή», πριν από λίγο καιρό; Λιγότερο από 4% η ύφεση το 2012 και ανάπτυξη το 2013.

και αιδώες περιστερές οι ξενοδόχοι και άλλοι καπιταλιστές που νέμονται τις κρατικές επιχρηγήσεις των διάφορων «αναπτυξιακών» νόμων. Οταν μιλάνε για μίζες εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ, δεν πρόκειται για το λεγόμενο «γρηγορόσημο», που δίνεις στον υπάλληλο για να διεκπεραιώσει γρήγορα μια υπόδεση. Σ' αυτή την περίπτωση τα λεφτά είναι χαμηλά. Μιλάμε για μίζες που πέφτουν για να καλυφθούν παρανομίες. Μιλάμε για υπερτιμολογήσεις, μέσω των οποίων οι καπιταλιστές καταληστεύουν τον κρατικό κορβανά. Γι' αυτό και παζαρεύουν τόσο μεγάλες μίζες με υπάλληλους που βρίσκονται σε πόστα. Συχνά, δε, αυτοί οι υπάλληλοι είναι δικτυωμένοι με τις πολιτικές ηγεσίες. Θυμηδείτε μόνο την περίπτωση Παυλίδη, που δεν ήταν παρά η κορυφή του παγόδουνου.

■ Αριθμητική Γ' Δημοτικού

Ας κάνουμε και εμείς τους υπολογισμούς μας για τους ψηφίσαντες στην κακοσχεδιασμένη εκλογική φέστα του Μπένι και του ΠΑΣΟΚ. Δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις, αρκούν γνώσεις αριθμητικής Γ' Δημοτικού. Στην Πανόρμου είχαν στηθεί έξι κάλπες και εκεί πήγε και ψήφισε το βαρύ πυροβολικό του ΠΑΣΟΚ (όλα τα πρωτοκλασάτα στελέχη). Από κοντά και δύοι οι σφουγγοκάλαριοι. Σ' αυτά τα τμήματα, λοιπόν, ψήφισαν γύρω στους 1.300 ενώ το 2007 είχαν ψηφίσει γύρω στους 6.500. Μιλάμε δηλαδή για το ένα πέμπτο. Με μια απλή αναγωγή στο σύνολο, αυτοί που ψήφισαν δεν έφτασαν με τίποτα τους 150.000. Ειδικά αν σκεφτούμε ότι στις άλλες περιοχές η εικόνα ήταν περισσότερο απογοητευτική.

■ Οποία πρωτοτυπία

Σιγά που δεν θα ανακάλυψε ο Περισσός «օργανωμένο σχέδιο» ΚΑΙ πίσω από τα επεισόδια του ΟΑΚΑ. «Πολύ καλά οργανωμένη επιχείρηση», «καλά εξοπλισμένες ομάδες», «αικηνικό μάχης με συγκεκριμένες κινήσεις». Οι μολότοφ, οι φωτοβολίδες και τα σφυριά βαφτίστηκαν «βαρύς οπλισμός» (τι είδους οπλισμός είναι οι όλοι, τα πολυβόλα, τα κανόνια;). Κατά τον «Ρίζοσπαστη», από κεντρικό πολιτικό άρδρο του οποίου προέρχονται οι εντός εισαγωγικών λέξεις, στο ΟΑΚΑ έγιναν «πρόβες για χτυπήματα ενάντια στο κίνημα!»

Ετοι, με τη συνήδη προβοκατορολογία, καθάρισαν με ένα ακόμη κοινωνικό φαινόμενο.

■ Τραπεζίτης... σοσιαλιστής

Δεν τα πάει και τόσο καλά ο... σύντροφος Χριστόφιας με την κυβέρνησή του. Οι διαφωνίες είναι τόσο πολλές (κρίση γαρ) που την περασμένη Δευτέρα αναγκάστηκε να κάνει ανασχηματισμό και μάλιστα σε βασικά υπουργεία (Οικονομικών και Εμπορίου). Και ποιον έβαλε στο υπουργείο Οικονομικών; Τον... Παπαδήμο της Κύπρου. Το όνομά του είναι Βάσος Σιαρής και επί σειρά ετών ήταν κορυφαίο στέλεχος της Τράπεζας Κύπρου. Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση. Πάντως, ούτε από Περισσό μεριά ακούσαμε κανένα σχόλιο ούτε από Κουμουνδούρου μεριά.

■ Του κηλώτου και του μπάτου

Δε λέει να κάτσει στ' αυγά του ο Χρυσοχοΐδης. Μέσα του είναι πεπεισμένος ότι έπρεπε να γίνει αρχηγός του ΠΑΣΟΚ και δεν έγινε επειδή συνωμότησε το σύμπαν εναντίον του. Αντί, λοιπόν, ν' ασχοληθεί με τους αγαπημένους του μπάτους και να λουφάξει, μπας και καταφέρει να ξαναβγεί βουλευτής, εμφανίζεται με αρχηγικές δηλώσεις, αξιοποιώντας κάποια «κοκένια» που δημιουργήσε όταν ήταν υπουργός Ανάπτυξης, πριν τον διώξει πυξλαζ ο Παπαδήμος, κατ' απαίτηση της γερμανικής κυβέρνησης (βγήκε, βλέπετε, και απάντησε απαξιωτικά στις επίσης απαξιωτικές δηλώσεις Ρέαλερ). Την ώρα, λοιπόν, που οι εκλογές έχουν «κλειδώσει» (παίζουν ανάμεσα σε δυο-τρεις Κυριακές), την ώρα που ο Βενιζέλος βάζει το ΠΑΣΟΚ σε εκλογική τροχιά και μιλάει για πρωτιά (τι άλλο να πει κι αυτός);, ο Χρυσοχοΐδης εμφανίζεται με δηλώσεις στη «Χαντελαμπλάτ» να χαρακτηρίζει τις εκλογές «περιπέτεια» και να προτείνει να παραταθεί η δημειά της κυβέρνησης Παπαδήμου για ένα χρόνο! Εντάξει, δίνει εξετάσεις νομιμοφροσύνης στους Γερμανούς, αλλά γελοιοποιείται στην Ελλάδα. Λέτε να μην το καταλαβαίνει;

Με τα μούτρα στα λεγόμενα social media έχουν πέσει οι αστοί πολιτικοί, αλλά αυτά ενίστε εκδικούνται...

Βαίνομεν, λοιπόν, προς εκλογάς, όπως θα έγραφαν οι φυλλάδες της αλήστου μνήμης εποχής της καθαρεύουσας. Και το σκηνικό άλλαξε άρδην. Οι μαζορέτες ανέβηκαν ήδη στη σκηνή και προσπαθούν να προσελκύσουν το φιλοθέαμον κοινό δειχνοντάς του τα κάλη τους και προσποθώντας επιμελώς να κρύψουν την κυτταρίτιδα που καλύπτει όλο το σώμα τους.

Υπάρχουν κάποια δεδομένα που ασφαλώς δεν διαφέρουν της προσοχής των εργαζόμενων και των νέων, που καλούνται να αισκήσουν το «ύψιστο δικαιώμα του πολίτη». Το βασικότερο από αυτά τα δεδομένα είναι πως η πολιτική είναι καθορισμένη. Δεμένη με την ψήφο των 2/3 της σημερινής Βουλής, δεμένη με τις υπογραφές των αρχηγών των δύο μεγαλύτερων κομμάτων, δεμένη με δανειακές συμβάσεις υπαγόμενες σε αλλοδαπό Δίκαιο (βρετανικό) και σε αλλοδαπά δικαστήρια (Λουξεμβούργου), δεμένη πάνω απ' όλα με τη συμμετοχή της χώρας μας στο ιμπεριαλιστικό μόρφωμα της ΕΕ και της Ευρωζώνης, την

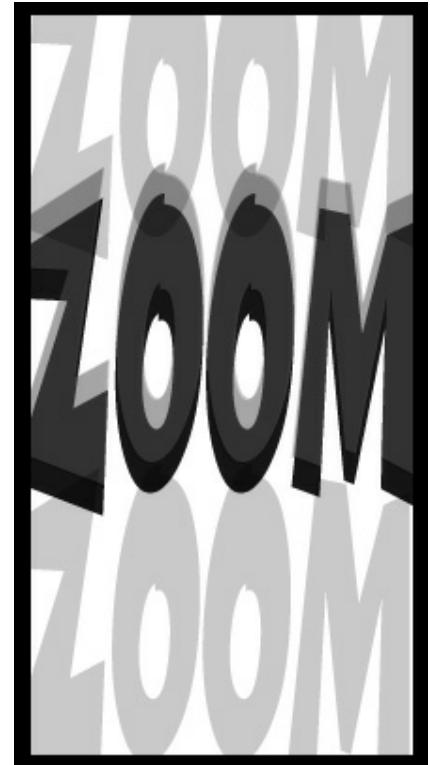
Να δουλέψει το σύστημα, περνώντας το πρώτο εκλογικό «κρας τεοτ» μετά το ξέσπασμα της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και τα όσα ακολούθησαν.

Υπάρχουν, όμως, και οι... σταθερές αξίες. Η «παραδοσιακή» ψευτοαριστερά, η οποία δεν μπορεί να κατηγορηθεί για όψημη αντιμνημονιακή στάση. Και ο Περισσός και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ψήφισαν κανένα Μνημόνιο, κανέναν εφαρμοστικό νόμο, κανέναν από τα αντιλαϊκά και αντεργατικά νομοθετήματα της τελευταίας διετίας. Με καθαρό το κούτελο, λοιπόν, ζητούν την ψήφο των «πολιτών» και ευελπιστούν ότι αυτή τη φορά θα εισπράξουν το αντίτιμο της συνεπούς τους στάσης. Καλού-κακού, βέβαια, πτώρουν και καμιά γάτα, διότι το ευχέλαιο δεν φτάνει. Ο Τσίπρας με τους Συρίζιους, φερεπείν, μαζεύει κάτι «λιμά» του ΠΑΣΟΚ. Κυρίως όσους και όσες δεν ταυτίστηκαν με καμιά φάση του Μνημονίου. Κάτι «ορφανά» του Γιωργάκη σαν τον Κοτζά, ακόμα και «ορφανά» του Ακη σαν τον Κοτσακά (ναι, υπάρχει πολιτικά και ο Κοτσακάς). Μόνο με μια

νεται η σύνδεση κοινοβουλευτικής δύναμης και λαϊκών ογώνων; Να το θέσουμε και διαφορετικά: οι λαϊκοί ογώνων της τελευταίας διετίας κατέστησαν αναποτελεσματικό επειδή δεν υπήρχε τόσο δυνατή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της λεγόμενης Αριστεράς;

Αστεία πράγματα. Η εφημερίδα μας έχει κατά κόρον αναλύσει την πορεία των εργατικών και λαϊκών ογώνων την τελευταία διετία και με επάρκεια κατά τη γνώμη μας. Οι αγώνες υπήρξαν αναποτελεσματικοί και η ποικιλότυπη Αριστερά έχει τη δική της καθοριστική συμμετοχή σ' αυτό, γιατί τους υπονόμευσε, τους αποσυντόνισε, τους ελεεινολόγησε, τους προβοκάρισε όταν ξέφυγαν από τα όρια της αστικής νομιμότητας. Για ποιους λαϊκούς αγώνες μιλά ο Περισσός που στις 20 Οκτώβρη του 2011

Στόχος η εκτόνωση της λαϊκής οργής

οποία δεν αμφισβητούν τα εννέα δέκατα των πολιτικών σχηματισμών που ζητούν την ψήφο των εργαζόμενων-πολιτών και των νέων-πολιτών.

Ομως, ακόμη και αυτό το αδιαμφισβήτητο δεδομένο εμφανίζεται ως αμφισβήτησμα από έναν μεγάλο αστερισμό κομμάτων, πλην των δύο κομμάτων της σημερινής συγκυρβέρνησης (αν και από τη ΝΔ υπάρχει ένα συνεχές κλείσιμο του μαστιού, που στέλνει το πονηρό μήνυμα «Ψηφίστε μας, δώστε μας αυτοδυναμία και κάτι θα γίνει»). Είναι ουτη η μαγική εικόνα που σχηματίζεται σε κάθε προεκλογική περίοδο. Διαφορετική από εκλογή σε εκλογή, προσαρμοσμένη στη συγκυρία, αλλά πάντοτε μαγική. Ακόμη και σε περιόδους που τα πρόγραμματά της σε επίπεδο πολιτικής ξεφτίλας, φτάνει σε επίπεδο πολιτικής ξεφτίλας, ζητώντας ψήφο όχι επί τη βάση του προγράμματός του, αλλά ως αποτέλεσμα της... ειλικρίνειάς του (δες σχόλιο στη σελίδα 16 αυτού του φύλλου). Οσονούπωθα προστεθεί και η «εκτός των (κοινοβουλευτικών) τειχών»

Αριστερά, η οποία επίσης ευελπιστεί ότι αυτή τη φορά η κρίση θα της χαμογελάσει. Το ακριβές εκλογικό αποτέλεσμα δεν τη γνωρίζουμε, γνωρίζουμε όμως το μετεπιπτώταριθμό της εργατικής τάξης. Κι επειδή καμιά εκλογή δεν είναι ίδια με καμιά άλλη, διότι καμιά περίοδος δεν είναι ίδια με τις άλλες, μιλώντας για τις εκλογές που θα γίνουν σε λιγότερο από δύο μήνες πρέπει να πούμε ότι ο δείκτης ωριμότητας της εργατικής τάξης θα φανεί από το βαθμό αποδοκιμασίας της ίδιας της εκλογικής διαδικασίας, κυρίως από το ποσοστό της αποχής.

Και βέβαια, όπως και άλλες φορές έχουμε επισημάνει, αυτός ο βαθμός ωριμότητας είναι απολύτως σχετικός. Τι να την κάνεις την αυξημένη αποχή, όταν έχεις κοινωνική νηνεμία και τα κύματα της «κινεζοποίησης» τοσακίζουν την εργατική οικ

Συνεχίζει τον τυχοδιωκτισμό ο Τσίπρας

Αργησε κάπως ο Περισσός, αλλά τον τάπωσε τον Τσίπρα, απαντώντας πειστικά στο επιχείρημά του ότι αν ενωθεί η «Αριστερά» (δηλαδή Περισσός, ΣΥΡΙΖΑ και ΔΗΜΑΡ) θα βγει πρώτο κόμμα και θα πάρει το μπόνους των 50 εδρών, αλλιώς το κάνει δώρο στον Σαμαρά. Θυμήθηκε, λοιπόν, ο Περισσός να ανατρέξει στον εκλογικό νόμο που προβλέπει ότι το μπόνους των 50 εδρών το παίρνει το πρώτο αυτοτελές κόμμα. Αν πρόκειται για συνασπισμό κομμάτων, τότε το μπόνους των 50 εδρών το παίρνει μόνο εφόσον ο μέσος όρος της δύναμης των κομμάτων που απαρτίζουν το συνασπισμό είναι μεγαλύτερος από τη δύναμη του πρώτου αυτοτελούς κόμματος. Δηλαδή, αν ενωθούν Περισσός-ΣΥΡΙΖΑ-ΔΗΜΑΡ και πάρουν 40%, όπως λέει ο Τσίπρας (κάνοντας αυθαίρετα άθροιστη των σημερινών δημοσκοπικών ποσοστών, πρόγια που στην πράξη ουδέποτε επαληθεύεται), ο μέσος όρος τους θα είναι 13,33%. Σαφώς μικρότερος, δηλαδή, από το ποσοστό που σε κάθε περίπτωση θα πάρει η ΝΔ, η οποία ως πρώτο αυτοτελές κόμμα θα πάρει τελικά και το μπόνους των 50 εδρών.

Ενώ, όμως, τον καρφώνουν συνεχώς από το «Ριζοσπάστη», θυμίζονται τι προβλέπει ο εκλογικός νόμος, ο Τσίπρας δεν απαντά. Κι όχι μόνο δεν απαντά, αλλά συνεχίζει να επαναλαμβάνει τυχοδιωκτικά το ίδιο παραμύθι (το ξαναέκανε στο πρωινάδικο του Αυτιά, στο οποίο εμφανίστηκε την περασμένη Κυριακή). Βέβαια, θα μπορούσε ν' απαντήσει ότι δεν θα εμφανιστούν ως συνασπισμός κομμάτων αλλά ως ενιαίο κόμμα. Σ' αυτή την περίπτωση, όμως, θα έπρεπε προηγουμένως να διαλύσουν τα κόμματά τους, που έχουν θεσμική υπόσταση. Φυσικά, δεν τολμά να προτείνει κάτι τέτοιο, γιατί του χαλάει την άλλη πλευρά της ίδιας προπαγάνδας, σύμφωνα με την οποία τα τρία κόμματα έχουν σοβαρές διαφωνίες, τις οποίες απλά πρέπει να βάλουν στη μπάντα, χάριν της εκλογικής νίκης.

Μην του μιλάτε του παιδιού...

Το παιδί έχει σαράντα πυρετό και το μάτι του γυαλίζει επικίνδυνα. Δεν θα είχε αντίρρηση για την επιστροφή της Βάσως Παπανδρέου στο ΠΑΣΟΚ, αλλά μόνο για να διεκδικήσει μια θέση στο δημοτικό συμβούλιο της Αγίας Παρασκευής (ούτε καν δήμαρχος!). Ποιος; Μα ποιος άλλος, ο Ανδρέας Λοβέρδος, που θεωρεί εαυτόν υπαρχηγό του Βενιζέλου. Αυτό, βέβαια, ισχε μέχρι της «πράσινες» προεδρικές εκλογές, γιατί τώρα ο Βενιζέλος έχει πολλούς υπαρχηγούς (κι άμα του αρέσει του Λοβέρδου).

Οπως συμβαίνει πάντοτε σ' αυτές τις περιστάσεις, ο Λοβέρδος γυρίζει τα ραδιοκάναλα και επικαλείται λόγους αρχής, λόγους πολιτικής ηθικής, ενώ οι πάντες αντιλαμβάνονται ότι ο καυγάς γίνεται για το πά-

πλωμα, για τις εκλογές στη Β' Αθήνας. Κάποιοι λένε πως ο Λοβέρδος θέλει να κατοχυρώσει την πρωτιά. Λάθος. Την επανεκλογή του θέλει να εξασφαλίσει. Οταν πέσουν στην αρένα της Β' Αθήνας η Βάσω και η Μαριλίζα, με τα φωτοστέφανα των παλιών στελεχών του κόμματος που δεν διστασαν να καταψηφίσουν το Μητρόνιο-2 και να συγκρουστούν με τον Παπανδρέου, του οποίου υπήρξαν υποστηρικτές, ο Λοβέρδος, ο άνθρωπος που εμφανίζεται επί διετία ως... τροϊκανότερος των τροϊκανών, ο υπουργός που χαντάκωσε πρώτα την Κοινωνική Ασφάλιση και μετά την Υγεία, μέχρι και να μην επανεκλεγεί θα κινδυνεύσει. Γ' αυτό και τελευταία παράτησε το χαβά του συνέπεστατου τροϊκανού και ξανα-

γύρισε στο γνωστό ρόλο του Νίκου Ξανθόπουλου με ολίγη από Βασιλάκη Καΐλα. Ο Βενιζέλος, όμως, είναι υποχρεωμένος να ενεργήσει με βάση το γενικότερο συμφέρον του ΠΑΣΟΚ, που ταυτίζεται με το δικό του πολιτικό μέλλον, και όχι με βάση το συμφέρον του Λοβέρδου. Ασε που δεν θα του ερχόταν καθόλου άσχημο να δει τον Λοβέρδο, με τις δεδομένες αρχηγικές φιλοδοξίες, να εξαφανίζεται πολιτικά. Ενώ από τη Βάσω και τη Μαριλίζα δεν έχει να φοβηθεί τίποτα σημαντικό. Μπορεί να τις κουλαντρίσει στο πλαίσιο των εσωκομματικών ισορροπιών. Στο κάτω-κάτω, αυτές μπορεί να φέρουν ψήφους, ενώ ο Λοβέρδος πλέον μόνο διώχνει.

ΥΓ: Στην ίδια γραμμή με τον

Ο οχετός του παράσιτου

Προκλητικό όσο ποτέ άλλοτε, ο τέως βιομήχανος και νυν σπεκουλάντης Δ. Δασκαλόπουλος έκανε τη δική του προεκλογική παρέμβαση, καλώντας φόρα παρτίδα σε υπερψήφιση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Και γελοίος ταυτόχρονα, διότι νομίζει ότι ο λόγος του έχει κάποια απήχηση στα πλατιά στρώματα των ψηφοφόρων. Δεν είναι σε θέση να καταλάβει ότι βρίζοντας και προκαλώντας, ουσιαστικά αβαντάρει αυτούς στους οποίους θέλει να κάνει εκλογική ζημιά. Διότι όταν σε βρίζει ο Δασκαλόπουλος, γίνεσαι συμπαθής στο λαό. Αντίθετα, όταν σε επταίνει ο Δασκαλόπουλος, γίνεσαι αντιπαθής. «Αν καταλαβαθεί, η βιομήχανία που διευθύνει ο κ. Δασκαλόπουλος είναι εκείνη της αφανούς στήριξης του κ. Τσίπρα!», τον κάρφωσε ο Νεόκοπος των «Νέων».

Συνήθως οι καπιταλιστές δεν παρεμβαίνουν εμφανώς στα πολιτικά πράγματα. Ούτε ως άτομα ούτε μέσω του συνδικάτου τους. Διατυπώνουν μόνο τα «συντεχνιακά» τους αιτήματα και δουλεύουν στο παρασκήνιο, περισσότερο υπέρ υποψηφίων βουλευτών και λιγότερο υπέρ κομμάτων. Κάθε καπιταλιστική φαμιλία, μπουκάνοντας με χρήμα συγκεκριμένους πολιτικούς και εξασφαλίζοντάς τους την εκλογή, φτιάχνει το δικό της «λόμπι». Ο Δασκαλόπουλος, όμως, έχει άλλη γνώμη. Θέλει να γίνει ενεργός

πολιτικός παράγοντας.

Νομίζει, λοιπόν, πως βρήκε την ευκαιρία τώρα που η επίσημη πολιτική έχει πεταξεί κάθε ψήφημα κοινωνικής δημαρχίας και ασκείται φονερά στο όνομα του κεφαλαίου και όχι στο όνομα του λαού, όπως υποκριτικά γίνεται στις αστικές κοινωνιούλευτικές δημοκρατίες. Ετοι, βέβαια, κάνει ζημιά στα δυο μεγάλα αστικά κόμματα τα οποία υπερασπίζεται, αλλά εμάς δε μας χαλάει καθόλου. Ας συνεχίσει τις παρεμβάσεις του, γιατί όλο και περισσότεροι θα καταλάβουν τα ακριβώς συμβαίνει ή μάλλον γιατί συμβαίνει.

Πολλοί άνθρωποι έχουν μπερδευτεί και σ' αυτό συμβάλλουν τα μέγιστα διάφοροι δήθεν αντιμημνιακοί που μιλούν για λαμβάνηση που προκάλεσαν την κρίση. Οχι πως δεν υπάρχουν λαμβάνηση (κάθε άλλο), όμως η κρίση είναι αγιάστρευτη αρρώστια του καπιταλισμού. Και η διαχείρισή της δεν γίνεται ποτέ υπέρ κάποιας μεταφυσικής οριζόμενης «οικονομίας», αλλά υπέρ του κεφαλαίου και των ιδιοκτητών του. Ούτε δίμηνο δεν πέρασε από τότε που οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ εμφανίζονταν χέρι-χέρι με τον Δασκαλόπουλο και τους άλλους καπιταλιστές, δήθεν ενωμένοι απέναντι στην τρόικα, δήθεν από κοινού υπερασπιστές των μισθών και των μεροκάμων. Τώρα, ο Δασκαλόπουλος ξεμπροστιάζει τους εργατοπατέρες.

Προκαλούν κιόλας

Ανακοίνωση για την απεργία της ΠΝΟ έξεδωσε και το κόμμα «Λουκανίδης». Σ' αυτή την ανακοίνωση δεν προκαλούν μόνο οι ίσες αποστάσεις («Την πρωτοβουλία οφελεί να την πάρει η κυβέρνηση προσερχόμενη σε ένα πραγματικό και όχι προσχηματικό διάλογο με τους ναυτεργάτες» – «Καλούμε ταυτόχρονα την Π.Ν.Ο. να πάρει και η ίδια πρωτοβουλίες ώστε τη δύσκολη αυτή περίοδο να μην θιγούν οι παραγωγικές τάξεις που εξαρτώνται από τις θαλάσσιες μεταφορές και έχουν ήδη πληγεί από την κρίση»), αλλά και το κάλεσμα στην κυβέρνηση για «άρση της πολιτικής επιστράτευσης που συνεχίζεται από τον Νοέμβριο του 2010!!!». Πού ήταν η Κατεύ-

λη και ο Καστανίδης το Νοέμβριο του 2010; Στην κυβέρνηση, επιλεκτα στελέχη της. Μέχρι πότε παρέμειναν στην κυβέρνηση; Μέχρι και το Νοέμβρη του 2011. Αντιτάχθηκαν μήπως στην επιστράτευση των ναυτεργάτων και δεν το μάθαμε; Ζήτησαν μήπως, στον ένα χρόνο που παρέμειναν στην κυβέρνηση μετά την επιστράτευση, την άρση της; Οχι, βέβαια. Προσπαθούν τώρα, δημιαγωγώντας αισχρά και χωρίς ήνοιο αυτοκριτικής (υποκριτικής έστω), να δείξουν ότι τάχα διαφοροποιούνται, για να εξασφαλίσουν την πολιτική τους επιβίωση και να μπορούν να διαπραγματευθούν μετά τη συμμετοχή τους στη διαχείριση της αστικής εξουσίας.

Μίσος ενάντια σε κάθε απεργία

Ελέγχει το ΠΑΜΕ την ΠΝΟ; Οχι. Ελέγχει μόνο τέσσερα σωματεία (μηχανικών, θερμαστολαδάδων, μογείρων και πληρωμάτων ρυμουλκών), από τα οποία μόνο το ένα (μηχανικοί) έχει μια σχετική δύναμη. Άλλωστε, η ΠΝΟ έχει το πιο αντιδραστικό συνδικαλιστικό σύστημα, που επιβάλλει πρόεδρος να είναι πάντοτε εκπρόσωπος των πλοιάρχων (μετέφεραν στο συνδικαλισμό τη στρατιωτική οργάνωση ενός πλοίου). Δεν το ήξεραν αυτό η Μπακογιάνη, η Κεφαλογιάνη, το ΛΑΟΣ, τα ΜΜΕ, που επιτέθηκαν στον Περισσό; Φυσικά και το ήξεραν, γ' αυτό και λειτούργησαν καθαρά προβοκατόρικα. Στοχοποίησαν τον Περισσό για να χτυπήσουν την ίδια την ιδέα της κινητοποίησης, της απεργίας.

Αυτή η επίθεση έγινε με καθαρά φασιστικό τρόπο. Και πολιτικά και κοινωνικά. Πολιτικ

Οποία απογοήτευση για τον Μπαμπινιώτη...

Δεν του φτάνουν τα οφί-
τσια του κ. Μπαμπινιώ-
τη, θέλει να μείνει και στην
ιστορία ως «μεταρρυθμιστής»
του Λυκείου και του τρόπου
πρόσβασης στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Ο αρ-
χομανής και εγωκεντρικός
υπουργός Παιδείας ευελπι-
στούσε να καταθέσει άμεσα
στη Βουλή, για να ψηφισθεί
πριν τις εκλογές, το νομοσχέ-
διο για το «νέο Λύκειο» και τις
εισαγωγικές εξετάσεις για τα
Πανεπιστήμια, του οποίου
υπήρξε αρχιτέκτονας, αφού
ήταν επικεφαλής της σχετι-
κής διακομιστικής επιτροπής,
που είχε συστήσει στο υπουρ-
γείο Παιδείας η προκάτοχός
του Διαμαντοπούλου. Από
πού ορμώμενος ο Μπαμπι-
νιώτης εξεδήλωνε τούτη την
αισιοδοξία, την οποία μέχρι
και το μεσημέρι της Δευτέρας
παρουσίαζε ως βεβαιότητα
(με διαρροές στο φιλικό του
«Βήμα της Κυριακής») και με
δηλώσεις μετά το πέρας της

Ο Μπαμπινιώτης, όμως,

■ Ετοιμάζουν απολύσεις, φτιάχνουν «κλίμα»

Με ανακοίνωσή της η ΕΛΜΕ Νότιας Αθήνας καταγγέλλει το υπουργείο Παιδείας και τον περιφερειακό διευθυντή εκπαίδευσης Αττικής για την επιδρομή ελεγκτών δημόσιας διοίκησης στα σχολεία! Το γεγονός εντάσσεται στη συνολικότερη ατμόσφαιρα φόβου και υποταγής που επιθυμεί να επιβάλλει η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας, αλλά και στην προσπάθεια δημιουργίας κατόληλου κλίματος, ώστε να αποσπαστεί η συναίνεση της «κοινής γνώμης» στα σχέδια για τις απολύσεις των δημόσιων υπάλληλων, των εκπαιδευτικών συμπεριλαμβανομένων.

Συγκεκριμένα, η καταγγελία της ΕΛΜΕ αναφέρει:

Σε περιφέρεια, η κατηγορία ήταν επί των ανάφερα.
«Το υπουργείο Παιδείας και ο περιφερειακός διευθυντής, γνωστός για τις αυταρχικές του μεθοδεύσεις, τις διώδεις εναντίων συναδέλφων, αρχιτέκτονας των συγχωνεύσεων και καταργήσεων δεκάδων σχολείων σε ολόκληρη την Αττική, από κοινού στέλνουν τους ελεγκτές στα σχολεία της περιοχής μας. Ήδη την περαισμένη εβδομάδα προσαματοποίησαν αιφνιδιαστικούς ελέγχους σε σχολεία της ΕΛΜΕ μας στην περιοχή της Βόρης και Βούλας και ετοιμάζονται για τα επόμενα. Την ίδια στιγμή που τα σχολεία βρίσκονται σε καθεστώς πτώχευσης λόγω της έλλειψης χρηματοδότησης, την ίδια στιγμή που στα μέσα του Μάρτη και μόλις 9 εβδομάδες πριν τις πανελλήνιες εξετάσεις, πολλά σχολεία δεν έχουν ακόμα μοιράσει τα βιβλία στους μαθητές, οι ελεγκτές φώνουν για "καθηγητές που κάθονται" στα σχολεία, φώνουν για δήθεν "μαθητές - φραντάσματα".

Καταγγέλλουμε τις αυταρχικές μεθοδεύσεις του υπουργείου και της περιφέρειας που προετοιμάζουν το έδαφος για να κτυπήσουν τις εργασιακές σχέσεις!».

■ Χωρίς ντροπή

Ιδιού ποιοι «υπερασπιστές» του δημόσιου σχολείου θα κληθούν να αξιολογήσουν τους εκπαιδευτικούς. Στελέχη της δημόσιας εκπαίδευσης, που έχουν εξαργυρώσει τη θεσούλα τους (και το μισθό τους, που υπερβαίνει κατά πολύ τον μισθουλάκο των εκπαιδευτικών της τάξης) με την υποτογή στην πολιτική για την επιβολή του σχολείου της αγοράς και του πουσαρίσματος των εκπαιδευτηρίων των σχολαρχών.

Χωρίς καμιά ντροπή, οι Σχολικοί Σύμβουλοι Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Β' Αθήνας αποδέχτηκαν την «ευγενική» προσφορά των εκπαιδευτήριών «Η Ελληνική Παιδεία» να οργανώσουν στο αμφιθέατρο του Γυμνασίου τους επιμορφωτική ημερίδα, το Σάββατο 31 Μαρτίου, με θέμα «Το σύγχρονο Σχολείο ως κοινότητα μάθησης». Ο συνδυασμός του χώρου (μια κερδοφόρα ιδιωτική επιχείρηση εμπορίας εκπαίδευσης) και του θέματος (το σύγχρονο σχολείο) φανερώνουν και σε επίπεδο συμβολισμού την πεμπτουσία του «νέου σχολείου» των Διαφαντοπούλου-Μπαμπινιώτη.

λογάριαζε χωρίς τον ξενοδόχο, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων. Στη Συγγρού είχαν άλλα σχέδια. Γιατί, μπορεί να ΝΔ να συμφωνεί επί της ουσίας με το νομοσχέδιο, πληγόμως, δεν έχει λόγο να το προωθήσει τώρα στη Βουλή για λόγους τακτικής, που έχουν να κάνουν με τις επερχόμενες εκλογές. Επειδή δε θέλει να πιστωθεί στο ΠΑΣΟΚ (που έχει και τον πρώτο λόγο στην κυβέρνηση, αλλά και στο υπουργείο Παιδείας μέχρι πρότινος) μια ακόμη «μεταρρύθμιση» και επειδή δε θέλει να ανοίξει προεκλογικά και άλλα μέτωπα αντιπαράθεσης με τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές, δεδομένου ότι το νομοσχέδιο αποθεώνει τον εξεταστικό μαραθώνιο και

υψώνει ανυπέρβλητα τείχη τόσο για την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο, όσο και για την αποφοίτηση από το Λύκειο.

Αρχισαν, λοιπόν, από τη Συγγρού να μιλούν για «ακατανόητη βιασύνη» του υπουργού Παιδείας και ο Μπαμπινιώτης υποχρεώθηκε σε άτακτη υποχώρηση. Ποιώντας την ανάγκη φιλοτιμία, έβαλε «συνεργάτες του» να δηλώσουν στους δημοσιογράφους: «ενώ είναι ένα ώριμο νομοθέτημα, φράντεται πως τεχνικά ο χρόνος δεν επαρκεί για να πρωθηθεί πριν από τις βουλευτικές εκλογές».

νεοδημοκράτης). Στην ανακοίνωσή της η ΟΛΜΕ τόνιζε «Ζητήσαμε να μην προχωρήσουν νομοθετικές ρυθμίσεις για τα εκπαιδευτικά ζητήματα (Γενικό – Τεχνολογικό Λύκειο) που θα υπονομεύσουν το μέλλον της δημόσιας εκπαίδευσης για πολλά χρόνια». Τονίσαμε πως οι αλλαγές αυτές δεν έχουν τη συναίνεση της εκπαιδευτικής κοινότητας και είναι σε αντιεκπαιδευτική κατεύθυνση....

Οι εκπαιδευτικοί δηλώνουμε αντίθετο σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, στο οποίο ο κλάδος μας θα αντιδράσει άμεσα».

Θυμίζουμε ότι στην πρόταση της διακομματικής επιτροπής για το «νέο Λύκειο» και τις αλλογές στο σύστημα πρόσβασης είχε εναντιωθεί μέχρι και η εξωνημένη ήγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, που τη χαρακτήριζε ως «απόπειρα “τεχνητής συγκόλλησης” ετερόκλητων απόψεων στο βωμό της αγωνιωδώς αναζητούμενης πολιτικής συναίνεσης» και ως «μετατροπή του Λυκείου σε χώρο συνεχών εξεταστικών δοκιμασιών για τρία χρόνια... με βαρύτατες οικονομικές συνέπειες για την ελληνική οικογένεια».

Γιούλα Γκεσούλη

Ο υπουργός και οι φίλοι μας οι Αμερικανοί

συμβουλών από τις ΗΠΑ».

Μάλιστα! Με ιμάντα τον Μπαμπινιώτη, ένθερμο υποστηρικτή του εκπαιδευτικού συστήματος των ΗΠΑ (ένα σύστημα ακραία ταξικό, με έντονη την κατηγοριοποίησή των σχολείων και την ιδιωτικοποίησή), οι «φίλοι μας» οι Αμερικανοί προσβλέπουν να διεισδύσουν περαιτέρω στην Ελλάδα, χρησιμοποιώντας εκπαιδευτικά, πολιτιστικά, κοινωνι

οευ ήτα, πολιτικός, κοινωνικά μέσα. Θυμίζουμε ότι ένθερμη η μη οπαδός του αμερικανικού εκπαιδευτικού συστήματος ήταν και η *misses Diamantopoulos*, η οποία είχε επισκεφθεί τις ΗΠΑ για να αντλήσει «τεχνογνωσία», ενώ και η επιτροπή που σκάρωσε για να δώσει τα «φώτα» της για το ξεπάτωμα του δημόσιου Πανεπιστήμιου, είχε επικεφαλής την πρύτανη του πανεπιστήμου της Καλιφόρνιας στο Ντέιβις, Λίντα Κατέχη.

Για ποια πράγματα πληροφόρησε την πρεσβεία ο «σεβαστός» και «πεπειραμένος ακαδημαϊκός» Μπαμπινιώτης;

Περιέγραψε «τις αδυναμίες του εκπαιδευτικού συστήματος στην Ελλάδα, και τις προ-

κλήσεις για την εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων». «Αδυναμία» κατ' αυτόν είναι το γεγονός ότι κάθε χρόνο συνεπιβάζονται στις πόρτες των ΑΕΙ, διεκδικώντας περίπου 40.000 θέσεις εισακτέων, περισσότεροι από 100.000 μαθητές. Προφανώς, ο κ. καθηγητής επιθυμεί να ληφθούν δραστικά μέτρα για το αποφασιστικό χτύπημα της ιστορικά διαμορφωμένης τάσης της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση. Οι αμερικανοί που συνομίλησαν μαζί του διαπίστωσαν ότι «Ο Μπαμπιώτης θελει να αλλάξει το ισχύον σύ-

Ο Μπαμπινιώτης εξηγεί στους αμερικανούς εμπνευστές και οργανωτές του στρατιωτικού πραξικοπήματος του 1967, το γιατί «οι φοιτητές έχουν πολιτικοποιηθεί σε υπερβολικό βαθμό». Παραπονέθηκε στ' αφεντικά του ότι η πολιτικοποίηση είναι «απότοκο των νημερών της στρατιωτικής δικτατορίας στην Ελλάδα! Και «αυτή η υπερβολική πολιτικοποίηση έχει προκαλέσει σοβαρές διαταραχές στη λειτουργία του πανεπιστημίου» και οδηγεί σε «κατάχρηση του ασύ-

Στο τηλεγράφημα της αμερικανικής πρεσβείας αναφέρεται επίσης ότι «σύμφωνα με τον Μπαμπινιώτη, οι πολιτικές προοπτικές για την εκπαίδευτική μεταρρύθμιση βελτιώνο-

νται», γιατί «τα κόμματα της Νέας Δημοκρατίας και της αντιπολίτευσης του ΠΑΣΟΚ εργάζονται από κοινού για μια λύση». Στο διο τηλεγράφημα φέρεται ο Μπαμπινιώτης να συμφωνεί με το γεγονός ότι «οι εκλογές για την ηγεσία της ομοσπονδίας των καθηγητών

Μπορεί οι μισθοί των εργαζόμενων στο Δημόσιο να καρατομούνται συνεχώς, με σημαντικότερο πετσόκουμα αυτό που έγινε με το νέο Ενιαίο Μισθολόγιο, υπάρχει όμως μια μικρή κατηγορία, τα τσιράκια των υπουργών και των υφυπουργών, οι άνθρωποι τους (συχνά αυτοί είναι πρόσωπα της οικογένειάς τους ή του συγγενικού τους περιβάλλοντος), των οποίων οι μισθοί όχι μόνο δεν πετσοκόπηκαν αλλά αντιθέτως αυξήθηκαν.

Τις άσχημες εντυπώσεις που δημιουργήθηκαν για τη συγκυβέρνηση Παπαδάμηου, μετά από δημοσιεύματα των ΜΜΕ για μεγάλες αυξήσεις στους μισθούς που παίρνουν οι μετακλητοί υπάλληλοι, οι ειδικοί σύμβουλοι, οι ειδικοί συνεργάτες και οι Διευθυντές των Πολιτικών Γραφείων υπουργών και υφυπουργών, μετά την έκδοση Κοινής Υπουργικής Απόφασης των Σαχινίδη-Ρόβλια, προσπάθησε να διασκεδάσει ο αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών Φ. Σαχινίδης, με δελτίο Τύπου που εξέδωσε την Πέμπτη 15 Μάρτη. Στην ανακοίνωσή του ο Φ. Σαχινίδης ισχυρίστηκε, ότι η συνολική ετήσια δαπάνη για τις αποδοχές των μετακλητών υπαλλήλων και λοιπών συνεργατών των υπουργών, υφυπουργών, αντιπροέδρων και γενικά της πολιτικής ηγεσίας μειώθηκε και μάλιστα κατά 60%. Ισχυρίστηκε, επίσης, ότι και αυτοί οι υπάλληλοι εντάχθηκαν, χωρίς καμιά εξαίρεση, στο νέο Ενιαίο Μισθολόγιο που ισχύει από την 1η Νοέμβρη του 2011.

Πριν εξετάσουμε αν έχουν βάση οι ισχυρίσμοι Σαχινίδη, πρέπει να θυμίσουμε ότι εμείς, από την πρώτη μέρα κυλοφορίας της εφημερίδας μας, ονομάζουμε το μισθολόγιο των εργαζόμενων στο Δημόσιο, Ενιαίο Φτωχολόγιο. Ακόμη, να σημειώσουμε ότι οι συγκεκριμένοι υπάλληλοι διορίζονται και απολύνται από τους υπουργούς και υφυπουργούς με απολύτως αδικασίες. Είναι οι άνθρωποί τους, η προσωπική τους κλίκα που τους ακολουθεί σε όποιο πόστο κι αν πάνε.

Οι διορισμοί των υπαλλήλων αυτών γίνονται σύμφωνα με το ΠΔ 63 του 2005, που φέρει τον τίτλο «Καδικοποίηση της νομοθεσίας για την κυβέρνηση και τα κυβερνητικά όργανα». Αυτό το ΠΔ προβλέπει τον αριθμό των μετακλητών υπαλλήλων που μπορεί να διορίσει η πολιτική ηγεσία των υπουργείων και τον αριθμό των υπαλλήλων που μπορεί ν' αποσπάσει από δημόσιες υπηρεσίες και οργανισμούς. Δεν γνωρίζουμε αν οι συγκεκριμένες διατάξεις τηρούνται αυστηρά, άλλα μετά τις καταγγελίες του συγκυβερνώντος κόμματος της ΝΔ, ότι αιξάνονται οι θέσεις των μετακλητών υπαλλήλων που κατακλύζουν τα υπουργεία, η αμφιβολία μας έγινε πεποιθητή.

Αφού ο αριθμός των θέσεων αυτών, σύμφωνα με τους κυβερνητικούς ισχυρισμούς, παραμένει σταθερός (τουλάχιστον), οι αποδοχές των μετακλητών υπαλλήλων θα έπρεπε να μειωθούν. Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα με την σειρά για να δούμε πόσα έπαιρναν παλιά και πόσα παίρνουν αυτοί μετά την 1η Νοέμβρη του 2011, αρχίζοντας από τον Διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου των υπουργών ή υφυπουργού.

◆ Σύμφωνα με την παράγραφο 8α του άρθρου 56 του ΠΔ 63/2005, Διευ-

■ Μας φλόμωσε στα ψέματα ο Φ. Σαχινίδης

Σκανδαλώδεις αυξήσεις στα τσιράκια που υπουργοί και υφυπουργοί διορίζουν στα Πολιτικά τους Γραφεία

Θυντής του Πολιτικού Γραφείου μπορεί να γίνει κάποιος που έχει **μόνο απολυτήριο λυκείου!** Σωστά διαβάζετε. Ακόμη και ένας απόφοιτος Λυκείου μπορεί να χειρίστε τα «σύνθετα και πολύπλοκα προβλήματα» ενός υπουργείου. Απολύτως λογικό, αφού βασικό του προσόν είναι ν' αποτελεί το μάτι και το αυτί του υπουργού ή του υφυπουργού.

Σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 57 του ΠΔ 63, ο Διευθυντής του Πολιτικού Γραφείου κατατασύσταν στο ΜΚ1 της κατηγορίας ΠΕ. Ο βασικός μισθός του μέχρι τέλος Οκτώβρη του 2011 ήταν 1.666 ευρώ το μήνα (μεικτά). Με την Κοινή Υπουργική Απόφαση (ΚΥΑ) των Ρόβλια-Σαχινίδη ο υπάλληλος αυτός κατατάσσεται στο βαθμό Α και παίρνει τέσσερα κλιμάκια σ' αυτό. Ετσι, ο βασικός μισθός του γίνεται 2.270 ευρώ το μήνα. Παρακάτω θα δούμε πόσοι δημόσιοι υπάλληλοι κατατάχθηκαν στο βαθμό Α και πόσα κλιμάκια μπορούν να πάρουν σ' αυτόν. Προς το παρόν κρατάμε ότι ο βασικός μισθός του Διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου αυξήθηκε κατά 604 ευρώ το μήνα. Από επιδόματα, ο συγκεκριμένος υπάλληλος έπαιρνε το κίνητρο απόδοσης, το επίδομα θέσης, το οικογενειακό, των παιδιών, το επίδομα παράλληλης δραστηριότητας και το επίδομα μετακινήσεων. Απ' όλα αυτά τα επιδόματα καταργήθηκαν το κίνητρο απόδοσης και το οικογενειακό και παρέμειναν όλα τ' άλλα. Με το νόμο 3205/2003, το επίδομα θέσης ανερχόταν σε 130 ευρώ. Δεν γνωρίζουμε αν και πόσο το επίδομα αυτό αυξήθηκε από το Δεκέμβρη του 2003 μέχρι τις 30 Οκτώβρη του 2011 που καταργήθηκε το παλιό ενιαίο μισθολόγιο, πάντως με το νέο ενιαίο μισθολόγιο το επίδομα θέσης του Διευθυντή ανέρχεται σε 400 ευρώ.

Το επίδομα παράλληλης δραστηριότητας, που του την αναθέτει η πολιτική ηγεσία του κάθε υπουργείου, ανερχόταν στο 50% του βασικού μισθού του και παρέμεινε στο ίδιο ποσοστό και με το νέο ενιαίο μισθολόγιο, με τη διαφορά ότι τώρα το 50% είναι πάνω σε μεγαλύτερο βασικό μισθό. Ετσι, με το παλιό μισθολόγιο ο συγκεκριμένος υπάλληλος έπαιρνε για την παράλληλη δραστηριότητα (1.666 X 50%) = 833 ευρώ, ενώ με το νέο μισθολόγιο παίρνει (2.270 X 50%) = 1.135 ευρώ. Τι ακριβώς είναι αυτή η παράλληλη δραστηριότητα δεν ορίζεται συγκεκριμένα. Αναρωτιόμαστε, λοιπόν, ποια είναι αυτή η... τόσο σημαντική παράλληλη δραστηριότητα, που αφείβεται με πρόσθετη αμοιβή που φτάνει το 50% του βασικού μισθού; Τόσα λεφτά σε κάποιον που ως βασικό του καθήκον έχει να ρουφιανεύει τους υπηρεσιακούς πάραγοντες του υπουργείου;

Το ύψος του επιδόματος μετακινή-

σεων παραμένει το ίδιο, αλλά δεν έχουμε εικόνα του ακριβούς μεγέθους του για να μπορέσουμε να το ποσοτικοποιήσουμε.

Ας δούμε τώρα, χωρίς να υπολογίσουμε το ύψος του κινήτρου απόδοσης, πόση είναι η διαφορά από την άθροιση του βασικού μισθού, του επιδόματος θέσης και του επιδόματος παράλληλης δραστηριότητας. Η διαφορά αυτή είναι 604 ευρώ από το βασικό μισθό, συν 270 ευρώ από το επίδομα θέσης, συν 302 ευρώ από την αμοιβή της παράλληλης δραστηριότητας, σύνολο 1.176 ευρώ το μήνα.

Επειδή δεν γνωρίζουμε πόσο ήταν το κίνητρο απόδοσης του Διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου και πόσο αυξήθηκε το επίδομα του κινήτρου απόδοσης, κάνουμε διάφορες υποθέσεις. Αν το επίδομα θέσης δεν αυξήθηκε και παρέμεινε στα 130 ευρώ, οι συνολικές αποδοχές του Διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου είναι μεγαλύτερες, γιατί δεν είναι δυνατόν το επίδομα (κίνητρο απόδοσης) να είναι 1.176 ευρώ το μήνα. Κανένα από τα επιδόματα κινήτρου απόδοσης, που δίνονται σ' όλες τις κατηγορίες δημοσίων υπαλλήλων και σ' όλα τα μισθολόγια, δεν φτάνει τα 1.176 ευρώ το μήνα.

Αν υποθέσουμε ότι το επίδομα του κινήτρου απόδοσης αυξήθηκε και έγινε και αυτό 400 ευρώ, η διαφορά των αποδοχών γίνεται 906 ευρώ. Και σ' αυτή την περίπτωση, επομένως, οι αποδοχές του Διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου θα είναι μεγαλύτερες, για τους ίδιους λόγους που αναφέραμε παραπάνω. Επειδή δεν υπάρχει περίπτωση το κίνητρο απόδοσης να είναι 906 ευρώ.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι οι συνολικές αποδοχές του Διευθυντή του Πολιτικού Γραφείου των υπουργών και υφυπουργών με το νέο ενιαίο μισθολόγιο αυξήθηκαν.

Ας δούμε και τις όλες κατηγορίες μετακλητών υπαλλήλων.

◆ Ειδικός Σύμβουλος με διδακτορικό τίτλο. Με την παρ. 1 του άρθρου 57 του ΠΔ 63/2005, αυτός κατατασύσταν στο ΜΚ 4 της κατηγορίας ΠΕ και μέχρι τον Οκτώβρη του 2011 έπαιρνε βασικό μισθό 1.546 ευρώ. Με την ΚΥΑ των Σαχινίδη-Ρόβλια κατατάσσεται στο Βαθμό Β, που έχει βασικό μισθό 1.906 ευρώ το μήνα, και παίρνει και τέσσερα Μισθολογικά Κλιμάκια, με αποτέλεσμα ο βασικός μισθός του να φτάνει στα 2.063 ευρώ. Δηλαδή, παίρνει 517 ευρώ περισσότερα στο βασικό μισθό. Το σκανδαλώδες επίδομα παράλληλης δραστηριότητας ήταν μέχρι τον περασμένο Οκτώβρη 463,8 ευρώ. Τώρα, γίνεται 825, 2 ευρώ, δηλαδή αυξάνεται κατά 361,2 ευρώ. Συνολικά οι Ειδικοί Σύμβουλοι με μεταπτυχιακό τίτλο θα εισπράττουν, χωρίς να υπολογίσουμε το επίδομα του κινήτρου απόδοσης, 838,4 ευρώ περισσότερα. Κατά τα άλλα, υπάρχει ισότητα των πολιτών ένοντι του νόμου! Σά δε ντρέπονται οι αλλτες, μας έχουν φλοιώσει στα φέματα.

◆ Ειδικός σύμβουλος ΤΕ με μεταπτυχιακό τίτλο. Μόνο από το βασικό μισθό και την παράλληλη δραστηριότητα έπαιρνε 2.882,2 ευρώ μεικτά το μήνα και παίρνει 4 ΜΚ. Εργαζόμενος με πτυχίο ΑΕΙ και μεταπτυχιακό τίτλο κατατάσσεται στο βαθμό Ε, στον οποίο ο βασικός μισθός είναι 1.381 ευρώ μεικτά το μήνα! Για να φτάσει στο βαθμό Β θελεί 8 χρόνια πτούπηρεσία (4 χρόνια στο βαθμό Δ για να περάσει στο βαθμό Ε και άλλα 4 στο βαθμό Γ για να περάσει στο βαθμό Β και μετά από διαδοχικές κρ

Ο ρατσισμός και το διαίρει και βασίλευε

Οχρυσοχοΐδης συναντιέται με τον Σαμαρά και εξαγγέλλει τη δημιουργία στρατοπέδων συγκεντρωσης για μετανάστες και πρόσφυγες, οι οποίοι θα συλλαμβάνονται με συνεχείς επιχειρήσεις-σκούπα. Ο εκπρόσωπος Τύπου της αστυνομίας τάζει θέσεις εργασίας και τζίρο στις τοπικές κοινωνίες όπου θα εγκατασταθούν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ζητάει, δηλαδή, από τους ανθρώπους να γίνουν χωροφύλακες. Ο Καρατζαφέρης τροφοδοτεί το φασισμό με συνεχείς δηλώσεις υπέρ της νομιμοποίησης της οπλοφορίας και υπέρ της κρατικής επιδότησης της αγοράς όπλου.

Ο ρατσισμός γίνεται βασικό συστατικό στοιχείο της προεκλογικής

προπαγάνδας και δεν είναι η πρώτη φορά. Σπέρνουν το φόβο, καλλιεργούν το ρατσισμό, όχι για ν' αντιμετωπίσουν τα προβλήματα που προκαλούνται από τη συσσώρευση μεταναστών, αλλά για να ελέγχουν τους εργαζόμενους και τους νέους της Ελλάδας. Αυτή ήταν πάντοτε η τακτική του φασισμού. Δημιουργία μαζικού φόβου, κατασκευή εχθρών, κοινωνικός ελεγχος. Για να τη βγάζει καθαρή το κεφάλαιο. Δεν είναι παράξενο που πολλοί στην Ελλάδα υποκλίνονται στη ρατσιστική-φασιστική προπαγάνδα, αδυνατώντας να κατανοήσουν τις αιτίες της μαζικής μετανάστευσης, αλλά και τις αιτίες της συσσώρευσης εκαποντάδων χιλιάδων μεταναστών στην Ελλάδα. Κι αυτό

γίνεται πιο τραγικό, αν αναλογιστεί κανείς όχι το παρελθόν της μαζικής μετανάστευσης των Ελλήνων, αλλά το παρόν με τη μετανάστευση ν' αρχίζει και πάλι, από νέα παιδιά με πτυχία αυτή τη φορά και όχι από έκεληρισμένους και εξαθλιωμένους αγρότες όπως πριν από μερικές δεκαετίες.

Ο χρυσοχοΐδης εξαπέλυσε ήδη νέα μαζικά πογκρόμ. Πάσους μετανάστες θα μαζέψει. Χλιούς, δύο, τρεις, πέντε, δέκα χιλιάδες; Άλλοι τόσοι θα έχουν έρθει μέσα σ' ένα τρίμηνο. Γιατί τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τη μετανάστευτική ροή από τις ζώνες της έσχατης φτώχειας, των πολέμων, των λιμών. Η μετανάστευση είναι σαν το νερό. Οσο κι αν βουλώσεις τις τρύπες,

αυτό θα βρει τρόπο να περάσει. Κάθε βδομάδα γεμίζουν τα αστυνομικά κρατητήρια από ανθρώπους χωρίς χαρτιά. Υστερα από τρεις μήνες, αν πρόκειται για αιτούντες άσυλο, ή από έξι μήνες, αν πρόκειται για μετανάστες, αναγκάζονται να τους αποφυλακίσουν για να βάλουν άλλους. Κι αυτό συνεχίζεται αένας. Βρίσκονται σ' ένα αδιέξοδο και το ξέρουν.

Το ξέρουν, αλλά δεν σκοτεύουν ν' αλλάζουν πολιτική, γιατί έχουν αναλάβει δεσμεύσεις έναντι της ΕΕ. Δεσμεύσεις που έχουν μετοτρέψει την Ελλάδα σε μια τεράστια ανοιχτή φυλακή, σε μια τεράστια αποθήκη ψυχών. Να περάσουν θέλουν οι άνθρωποι. Να πάνε σε μια ευρωπαϊκή χώρα, όπου έχουν συγ-

γενείς κι όπου ελπίζουν να βρουν ένα μεροκάματο πείνας. Με 25 ευρώ τη μέρα δουλεύουν σε λαχαναγορά του Παρισιού μετανάστες που κατάφεραν να δραπετεύσουν από την Ελλάδα-φυλακή, πληρώνοντας αδρά τα δουλεμπορικά κυκλώματα που ανθούν (σε συνεργασία πάντοτε με την αστυνομία).

Αν το ελληνικό κράτος έδινε όσυλο στους πρόσφυγες, αν άνοιγε ξανά μια διαδικασία χορήγησης αδειών παραμονής, άλλοι αυτοί οι μετανάστες θα έφευγαν από την Ελλάδα, όπου δεν μπορούν πλέον ούτε μεροκάματο πείνας να βρουν. Το ελληνικό κράτος μας φταίει και όχι οι μετανάστες, που είναι άνθρωποι της δουλειάς όπως κι εμείς, ταξικά μας αδέρφια.

Κανονικά οι άδειες εργασίας στους αιτούντες άσυλο

Ο πως είναι γνωστό, στη συμφωνία που έκανε με τους απεργούς πείνας της Υπατίας και της Θεσσαλονίκης η κυβέρνηση δεσμεύτηκε ότι θα εκδοθεί το προβλεπόμενο από το νόμο Προεδρικό Διάταγμα, ώστε να πάρουν άδεια εργασίας και να μπορούν να εργάζονται νόμιμα. Πέρασε ένας χρόνος και το ΠΔ δεν εκδόθηκε, ούτε υπάρχει πρόθεση να εκδοθεί, σύμφωνα με το δικό μας ρεπορτάριο.

Οι πρόστυχοι ξεπουληματίες εκείνου του ογώνα, που διαβεβαίωνται και τους απεργούς πείνας και τους αλληλέγγυους ότι η κυβέρνηση θα τηρήσει όλα τα συμφωνηθέντα, προκειμένου να απαλύνουν τη θέση τους, έγραψαν σε κοινή ανακοίνωση που εξέδωσαν πρόσφατα: «Ωστόσο, παρά την ρητή δέσμευση της κυβέρνησης στη συμφωνία του Μαρτίου, η χορήγηση άδειας Εργασίας εξακολουθεί να εκκρεμεί για τους 300 πρώην απεργούς πείνας.

Την ίδια στιγμή, η έκδοση νέων άδειών εργασίας έχει ουσιαστικά διακοπεί για όλους τους αιτούντες άσυλο, για χιλιάδες ανθρώπους που μαζί με εμάς αποκλείονται από την κανονική εργασία με ασφαλιστική.

Οι ελάχιστοι πρώην απεργοί πείνας που αιολούσθιαν τους καταλαβαίνουν τι υπογράφουν. Ακολουθούν σαν «κατοίκες» τους «τσοπάνηδες», οι οποίοι μιλούν για λογαριασμό τους. Οι ξεπουληματίες, όμως, έρουν πολύ καλά ότι αυτό που έγραψαν για τους αιτούντες άσυλο είναι ένα ακόμη αισχρό ψέμα. Το έγραψαν προκειμένου να δημιουργήσουν ένα ανύπαρκτο γενικό προβλήμα («κανένας δεν παίρνει πλέον άδεια εργασίας») και μέσα σ' αυτό να πνίξουν τις δικές τους ευθύνες που έδιωξαν τους απεργούς από την Υπατία χωρίς να έχει «δεθεί» η συμφωνία με την

κυβέρνηση, η οποία στη συνέχεια με όλη της την άνεση υπανοχώρησε.

Οι αιτούντες άσυλο μπορούν να πηγαίνουν στη Σταδίου 60, να επιδεικνύουν την κόκκινη κάρτα και να παίρνουν κανονικά την άδεια εργασίας. Μάλιστα, η σχετική διαδικασία πρόσφατα απλοποιήθηκε και δεν χρειάζεται πλέον να υποβάλλονται σε εξετάσεις σε κρατικό νοσοκομείο. Για του λόγου του αληθές παραθέτουμε και άδεια εργασίας αιτούντος άσυλο, που εκδόθηκε πρόσφατα.

Επίσης, οι αιτούντες άσυλο πρέπει να γνωρίζουν ότι μπορούν να προσφεύγουν δωρεάν στα κρατικά νοσοκομεία, σαν να είναι ασφαλισμένοι, ακόμα κι αν δεν έχουν ούτε ένα ένοπλο.

Οσοι έχετε γνωστούς με κόκκινη κάρτα φροντίστε να τους ενημερώσετε και για την άδεια εργασίας και για τη νοσοκομειακή περιθώληψη.

Ιδιωτικά βίτσια, δημόσιες αρετές

Αναγνώστης της εφημερίδας, απ' αφορμή σχόλιο προηγούμενου φύλου της «Κόντρας», μας έστειλε μια επιστολή την οποία και δημοσιεύουμε.

Αγαπητέ κύριε Διευθυντά,

Στο φύλλο αρ. 678 της εφημερίδας σας, στη δεύτερη σελίδα, και στη στήλη «Επί του πειστηρίου», παρουσιάζοντας ένα σχόλιο του κ. Ψυχόρη, στα «Νέα» και κριτικάροντάς το, χρησιμοποιείτε τη φράση «Ιδιωτικά βίτσα, δημόσιες αρετές» για να ερμηνεύσετε την προεκλογική σύγκρουση των κομμάτων, παρουσιάζοντάς την ως τίτλο παλιό φίλμ.

Σχετικά με αυτό, θα ήθελα να κάνω την εξής παρατήρηση: πριν χρησιμοποιηθεί ως τίτλος φίλμ, η φράση αποτελεί τημήμα του τίτλου ενός βιβλίου, γραμμένου από τον Bernard Mandeville, Ολλανδό γιατρό που εζήσε στην Αγγλία. Το βιβλίο εκδόθηκε το 1714 και ο πλήρης τίτλος ήταν «the fable of the bees or private vices, public benefits». Το έργο ήταν επανεκδοση, με σχόλια πλέον, ενός παλιότερου ποιήματος του Mandeville, γραμμένου το 1705. Η φράση από τότε έγινε διάσημη και εξαιτίας της ευστοχίας της, αλλά και επειδή εκφράζει τη γενικότερη αντιληφή του Mandeville. Ο Mandeville πίστευε ότι οι ιδιωτικές απομικές πράξεις –η σπατάλη, η πολυτέλεια, η φιλοδοξία, η λογνεία (εξ' ου και ο τίτλος του φίλμ), κλπ.–ενέργειες δηλαδή, που είναι θητικά απαράδεκτες, μπορεί να παράγουν αποτελέσματα που δημόσια να είναι ευεργετικά και ηθικά αποδεκτά. Ο Mandeville, αν και γιατρός, θεωρείται και είναι ένας από τους σημαντικότερους προκλαστικούς συγγραφείς της πολιτικής οικονομίας. Οι απόψεις του δέχτηκαν κριτική από τους σύγχρονους και μεταγενέστερους του, συμπεριλαμβανόμενου και του Adam Smith (ο οποίος, όπως επισημαίνει ο Μαρξ σε ένα τουλάχιστον σημείο, τον αντηγράφει πλήρως), εξαιτίας της ειλικρίνειάς του. Ήταν δύσκολο για τους τότε και τους μετέπειτα απολογητές της αστικής κοινωνίας να αποδεχτούν την «ανήθικη» βάση του καλύτερου από όλους τους κόσμους. Στο Κεφάλαιο, ο Μαρξ κάνει αναφορές στον Mandeville και στο έργο του χαρακτηρίζοντάς τον απέραντα εξηπνότερο και εντιμότερο από τους φιλισταίους απολογητές της αστικής κοινωνίας.

Σας χαιρετώ

Υ.Γ. Δε σας κρύβω ότι ένοιωσα ευχάριστη έκπληξη για το οποίος μου υπενθύμισε αυτή την έχασμένη πια ταινία, μετά από τρεις δεκαετίες και πλέον. Αν θυμάμαι καλά, ήταν του Βαλεριάν Μπορόβτζικ, ενός πολωνού σκηνοθέτη που δούλευε στη Γαλλία. Αυτή, όπως και άλλες ταινίες του, είχα

Η θία είναι η μαμή της ιστορίας...

Οσοι υποστήριζαν την προηγούμενη βρομδία ότι το ποδοσφαιρικό ντέρμπι ανάμεσα σε Παναθηναϊκό και Ολυμπιακό δεν θα τελείωνε ούτε το κιληρονομικό χάρισμα διέθεταν ούτε είχαν μαντικές ικανότητες. Η εξέλιξη του πρωταθλήματος, σε συνδυασμό με τις γενικότερες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί εξαιτίας της οικονομικής κρίσης και τη βεντέτα που έχει ανοίξει ανάμεσα στους οργανωμένους οπαδούς του Παναθηναϊκού και τους μπάτσους, οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια στο τυφλό έσπασμα των πράσινων οπαδών, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα εντός του αγωνιστικού χώρου. Πριν καταθέσουμε την άποψη της στήλης για τα γεγονότα στο ΟΑΚΑ και τις συνέπειές τους στο ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο, θα πρέπει να σχολιάσουμε κάποιους παράγοντες, που δίνουν στα συγκριμένα γεγονότα μια άλλη «δυναμική» σε σχέση με το παρελθόν.

Οσοι είμαστε μεγαλύτερης ηλικίας θυμόμαστε ότι στο παρελθόν, όταν η ατμόσφαιρα πριν το ντέρμπι ήταν «φροτωμένη» και υπήρχε κίνδυνος για επεισόδια, στην πράξη δεν γίνοταν τίποτα και όλα τελειώναν ομαλά, αφού επιβεβαιώνταν η λαϊκή ρήση «φοβάται ο Γιάννης ο Θεριό και το Θεριό το Γιάννη». Από την περασμένη Κυριακή έχουμε νέα δεδομένα που θα πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη μας, αφού ο προβλέψεις για επεισόδια επαληθεύτηκαν και η διακοπή του ντέρμπι ενδέχεται να οριοθετήσει μια νέα περίοδο για το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο. Οι βασικοί παράγοντες στους οποίους οφελετού η επαλήθευση των απαισιόδοξων προβλέψεων είναι τέσσερις. Κυριότερος η οικονομική κρίση που έχει συσσωρεύσει μεγάλη ποσότητα «ευφλεκτης ύλης» στην κοινωνία και ιδιαίτερα στους νέους. Ακολουθούν η αβεβαιότητα στα διοικητικά του Παναθηναϊκού, η απρόσμενα καλή πορεία των πράσινων μέχρι την κατάρρευση στα ντέρμπι, που τους είχε επιτρέψει να διεκδικούν το πρωτάθλημα, και η ύπαρξη στην γενεσία της ερυθρόλευκης ΠΑΕ του Μαρινάκη, ο οποίος λειτουργεί περισσότερο σαν χούλιγκαν της Θύρας 7 και λιγότερο ως υπεύθυνη διοίκηση. Ας δούμε λοιπόν τη «συνεισφορά» του κάθε παράγοντα στην έκρηξη των πράσινων οπαδών, αφήνοντας την οικονομική κρίση τελευταία.

Η κατάσταση στα διοικητικά του Παναθηναϊκού έχει ως αποτέλεσμα το δυναμικό κομμάτι των οργανωμένων οπαδών, που ήταν τα προηγούμενα χρόνια η «σωματοφυλακή» του προέδρου, να έχει μείνει

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

χωρίς
«καθοδού-
γηση»

και το κυριότερο χωρίς χρηματοδότηση και χαρτζιλίκι. Λιγότερος ο «στρατός», που ήταν έτοιμος να τα βάλει με όλους και με όλα για το όνομα, την ιστορία και το μεγαλείο της ομάδας (επί της ουσίας προστάτευε τα επιχειρηματικά σχέδια του εκάστοτε προέδρου), από τη στιγμή που δεν υπάρχει «καθοδηγητικό» κέντρο είναι ανεξέλεγκτος. Οι οργανωμένοι οπαδοί του Παναθηναϊκού θεωρούν τον εαυτό τους ως την μοναδική δύναμη που μπορεί να αντιπαρατεθεί με επιτυχία στον Μαρινάκη και την «παράγκα» του στο παρασκήνιο του ελληνικού πρωταθλήματος. Λειτουργώντας με βάση το ένστικτο, επιλέγουν ν' αντιπαρατεθούν στους χώρους που αισθάνονται δυνατοί, στους δρόμους και τις εξέδρες, και νοιώθουν ότι εκφράζουν την πλειοψηφία των φιλάθλων της ομάδας.

Η σωστή διαχείριση του έμψυχου υλικού της ομάδας από τον Φερέρια, που είχε ως αποτέλεσμα οι πράσινοι να κάνουν μια απρόσμενα καλή πορεία (σε συνδυασμό με το καθυστερημένο ρολάρισμα των ερυθρόλευκων) και να διεκδικούν στα ίσια τον τίτλο του πρωταθλητή, έδωσε ενδιαφέρον σε ένα πρωτάθλημα που στην έναρξή του είχε ως σήγουρο πρωταθλητή τον Ολυμπιακό. Με δεδομένο ότι η κατάκτηση του τίτλου συνεπάγεται χοντρά φρόγκα από την απευθείας συμμετοχή στους ομίλους του Champions League, ο Μαρινάκης αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει την κυριαρχία του στο παρασκήνιο του πρωταθλήματος για ν' ανακάψει την πράσινη πορεία προς τον τίτλο. Ο πρόεδρος του Ολυμπιακού δεν ρισκάρισε να περιμένει την αγωνιστική καθήξη των πράσινων, αλλά μέσω αποφάσεων της Λίγκας και της ΕΠΟ για αλλαγή αγώνων και αναβολή αγωνιστικών έβαλε αγωνιστικές τρικλιοποδιές στους πράσινους και έφερε γηρηγορότερα την αναμενόμενη αγωνιστική τους κατάρρευση. Οι οργανωμένοι οπαδοί του τριφύλλιο, με δεδομένη την έλλειψη ισχυρής διοίκησης, ένοιωθαν ότι μόνο αυτοί μπορούν να υπερασπιστούν την ομάδα τους από τις επιδιώξεις των ερυθρόλευκων και αποφάσισαν να αναλάβουν την ευθύνη με ποιοδήποτε κόστος.

Η χουλιγκανική συμπεριφορά του προέδρου του Ολυμπιακού έριξε και άλλο λάδι στη φωτιά. Ο Μαρινάκης, έχοντας σημαρέψει την κατάκτηση του πρωταθλήματος, αντί να ρίξει τους τόνους της αντιπαράθεσης ανάμεσα στις δυο ομάδες, επέλεξε να οδηγήσει τα προηγούμενα χρόνια.

Όλα τα παραπάνω πρέπει να τα λάβουμε υπόψη μας, προκειμένου να πούμε την

KONTRA

■ ΠΑΜΠΛΟ ΤΖΙΟΡΤΖΕΛΙ

Οι Ακακίες

Ο μοναχικός φορτηγατζής Ρουμπέν αναγκάζεται στο συνηθισμένο ταξίδι του Ασουντόν (Παραγουάνη) - Μπουένος Αιρες να πάρει μαζί του μια επιβάτιδα, τη Χασίντα, και την οκτώ μηνών κόρη της. Η Χασίντα είναι από την Παραγουάνη και ταξιδεύει για την Αργεντινή, προκειμένου εκεί να βρει δουλειά με τη βοήθεια των συγγενών της. Σύμφωνα με το σκηνοθέτη, το ρεύμα μετανάστευσης προς το Μπουένος Αιρες είναι καθημερινότητα. Η Χασίντα προσωποποιεί πάρα πολλούς μετανάστες που στην Αργεντινή βλέπουν μια ευκαιρία για καλύτερη τύχη. Τα πρόγματα όμως δεν είναι και τόσο εύκολα γι' αυτούς. Η Χασίντα δέχεται ένα συνεχή υπόγειο ρασισμό, επειδή έχει ρίζες Γκουαρανί...

Ενα πολυβραβευμένο road movie του πρωτοεμφανιζόμενου στις ταινίες μιθοπλασίας Τζιορτζέλι, με πολύ λιτές γραμμές. Χωρίς συναισθηματικές εξάρσεις, χωρίς έντονες στιγμές αγωνίας και σαστίνες για το τι θα γίνει στη συνέχεια, χωρίς καμία προσπάθεια εντυπωσιασμού, ο θεατής παρακολουθεί τη γνωριμία δύο ανθρώπων. Μέσα απ' αυτή τη γνωριμία, ο σκηνοθέτης καταφέρνει να μας δεξίει και μια άλλη πλευρά της λατινοαμερικανικής κουλτούρας, πιο μοναχική, πιο εσωστρεφή, με την ίδια ανάγκη όμως για επικοινωνία.

■ ΝΙΚΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Δεσμά αίματος

Μεταφορά του ομώνυμου βιβλίου της Μαρίας Πάσουελ (2004) στην οθόνη. Πρωταγωνίστρια η Μαργαρίτα, αεροσυνοδός που προσπαθεί να ισορροπήσει στη ζωή της ανάμεσα στη δουλειά της, στην επίπεδη και ανούσια προσωπική της ζωή και στο χαμό του πατέρα της.

Αλλη μια ταινία που μελετά το θέμα της μοναξιάς, της συναισθηματικής επιπέδωσης υπό το πρίσμα των υπαρξιακών προβλημάτων μιας νέας γυναίκας, χωρίς την παραμικρή προσπάθεια από την πλευρά του σκηνοθέτη να πάρει θέση απέναντι σ' αυτό το όντως περίπλοκο και συχνό φαινόμενο. Το αποτέλεσμα είναι μια εντελώς ανιαρή ταινία, χωρίς κανένα νόημα. Περιμένουμε από το Νίκο Παναγιωτόπουλο να παρουσιάσει τουλάχιστον μία ταινία σκηνοθετικά όρτια. Ούτε αυτό δεν ήταν. Μία πολύ πρόχειρη δουλειά και αν σ' αυτό προσέσουμε και τις ανεπαρκείς ερμηνείες, τότε έχουμε ένα πάρα πολύ κακό αποτέλεσμα.

Ελένη Π.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι και όχι οι ρουφιάνοι και οι προσκυνημένοι

Δεντηληρώνηδες και Περισσόν: τι έγινε, παλληκάρια; Ξεχάστηκε το χαράτσι της ΔΕΗ;

Υπάρχουν λύπες που κανείς δεν τις ξέρει./ Υπάρχουνε βάθη που δεν τα ανιχνεύει/ ο ήλιος.
Ορη σιωπής περιβάλλουν τα χειλή./ Και σιωπούν όλοι οι μάρτυρες. Τα μάτια δε λένε./ Δεν υπάρχουνε σκάλες τόσο μεγάλες/ να κατέβει κανείς ως εκεί που ταράζεται/ του ανθρώπου ο πυρήνας. Αν μιλούσε η σιωπή,/ αν φυσούσε, αν ξέσπαγε - θα ξερρίζωνεν δόλα/ τα δέντρα του κόσμου. (Ν. Βρεττάκος: «Χορικό»)

Ετοι απλά: «Αλλάζουν». Με το κείμενο της καλοεφημερίδας (Τα Νέα, 13.3.12) απλώς να εξηγεί. Αλλάζουν. Και ίσως η αντίδραση σ' αυτή την κινεζοποίηση να είναι δείγμα σκοταδισμού; (...)

◆ «Αστυνόμευση - πειριφρούρηση» συγκεντρώσεων (Ευαγγελάτος στον ΣΚΑΪ, 20.3.12). Καθαρά πράματα: Αστυνόμευση οι μπάτσοι - πειριφρούρηση το ΠΑΜΕ.

◆ Η απεργία της ΠΝΟ κηρύχτηκε για να μη γίνει;

◆ Είναι δυνατόν το ΜΑΣ να μη μιλήσει για προβοκάτορες; Αφού ο πολιτικός του φορέας (Περισσός) το υπαγορεύει... Οσον αφορά αυτές καθευτές τις διαδηλώσεις από '73 και μετά έχουν (και οι προκάτοχοί του) αποδείξει ότι when the going gets tough, the tough hide under the table.

◆ ΔΗΜΑΡ η... Πασοκογενής (τώρα, δηλαδή, τι ποσοστό χτυπάει);

◆ Ε, να μην διαφημίσει την «κοινωνική προσφορά» των σούτερ μάρκετ Σκλαβενίτη και ο... εθνικός Λάικης;

◆ «Τι είναι αυτό που θα κάνει μια κυβέρνηση διοικητική να προχωρήσει μια κι έξω σε χειρότερα μέτρα;... Είναι η δύναμη του ΚΚΕ» (Α. Παπαρήγα, Ριζοσπάστης, 20.3.12). Τι είν' αυτό που το λένε αγάπη (για τον κοινωνιού επιστροφή).

◆ Κοινωνικός αυτοματισμός για την απεργία των ναυτεργατών με το μάτι στραμμένο στην 25η Μαρτίου...

◆ Ο Περισσός υπερασπίζεται τα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού, φολικιδεύοντας τα δικαιώματα των δικών του εργαζομένων. Σουρεάλ μέχρι

εθνικής χειραφέτησης, κέρδισε τις πρώτες νίκες της, κέρδισε τις πρώτες νίκες της και αντίστοιχα η δημοτική μούσα τελειοποιήθηκε περισσότερο στα μέρη όπου η κυριαρχία των «άπιοτων Φράγκων» είχε όχι μόνο επιταχύνει την ανάπτυξη των εμπορευματικών σχέσεων, αλλά και περιορίσει τη βλαβερή επιδραση της ορθοδοξίης εκκλησίας, που ήταν το μορμούλευ της αντιδρασης και σκληρή διώκτρια της λαϊκής πολιτιστικής δημιουργίας και όλου γενικά του κοσμικού πολιτισμού. Γιατί η εκκλησία χρησιμοποιούσε τη νεκρή «γλώσσα των ευαγγελίων» για να απομονώσει τον κλήρο από τον λαό και τους ραγιάδες από τον έξω κόσμο, αν και η χρήση της αικατάληπτης αυτής γλώσσας δυσκόλευε τον εξελληνισμό των βαλκανικών λαών, που φαινόταν να επιδιώκει το πατριαρχείο της Πόλης».

(Λ. Παπανικολάου: «Κοινωνική ιστορία της ελληνικής επανάστασης του 19ου αιώνα»).

◆ Κοινωνικός αυτοματισμός για την απεργία των ναυτεργατών με το μάτι στραμμένο στην 25η Μαρτίου...

◆ Ο Περισσός υπερασπίζεται τα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού, φολικιδεύοντας τα δικαιώματα των δικών του εργαζομένων. Σουρεάλ μέχρι

αδηίας.

◆ Δόξα τω χρήμα, Θεό έχουμε...

◆ Σκληρή λιτότητα μισθολογική. Τα ρουφιανοτσιράκια στο απυρόβλητο.

◆ Εμ, πιστό σκυλί θα βάζανε στο Παιδείας (Μπαμπούνιότη).

◆ Σκανδαλίδειο σκάνδαλο.

◆ Στο Αργανιστάν οι Αμερικανοί πυρπόλησαν (για όλη μια φορά) το ρύζι...

◆ Γιατί «Κοινωνική» και όχι 8η ή 9η Συμφωνία; Αφού ημίτλησ θα μείνει (από τη φύση της).

◆ Οσο ένας συγγραφέας περιορίζεται σε πρόγραμμα γραφικά λαϊκά, συγκινημένα αλλά ανάδυνα, ή κάνει και κάποια κριτική που να μη φτάνει όμως στο κόκκαλο, τότε η «επίσημη κριτική» τον χειροκροτάει, τον αναγορεύει σε ελπίδα του θεάτρου μας, παραβλέπει τις αδυναμίες του και μέσα στην καθιέρωση που είναι σε θέση να του εξασφαλίσει, πάει τελικά να τον ευνούχισει και να τον αχρηστέψει. Μόλις όμως ο συγγραφέας αυτός κάνει ένα πιο πέρα βήμα, κι αντί να συμβιβαστεί ανταλλάσσοντας το ταλέντο του με λογίς-λογίς αντιπαροχές, ξεσκεπάσει κάποια απ' τις πληγές που επιμελέστατα καλύπτονται και

μας τις δείξει μπρος στα μάτια μας, τότε η «επίσημη κριτική χολώνεται και σηκώνεται να τον πνίξει». (Από σημείωμα του Τ. Πατρίκιου για την παράσταση της «Ηλικίας της νύχτας» του Ιάκ. Καμπανέλλη, Επιθεώρηση Τέχνης, 50-51, Φεβρουάριος-Μάρτιος 1959). Επειδή ο Τ. Πατρίκιος «έχασε» (εδώ και χρόνια) πως τα στερνά τιμούν τα πρώτα, το σχετικό απόσπασμα αποτελεί μια τελεία... αυτοκριτική του.

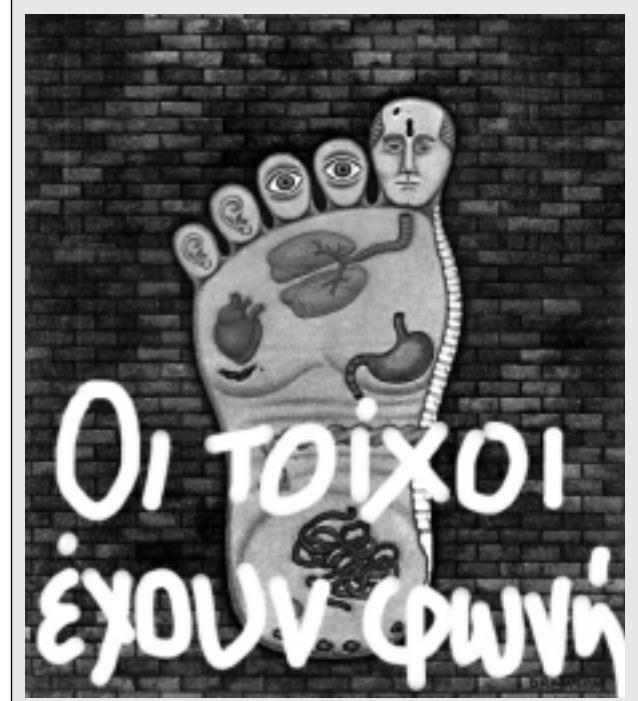
◆ «Ανακάλυψε ο Θ.Χ. (Θαν. Χειμωνάς), συγγραφέας παροκαλώ, ότι «οι κυβερνήσεις των τελευταίων 30 και βάλε χρόνων... δεν μπήκαν ποτέ στη διαδικασία να περιορίσουν ουσιαστικά τις ελευθερίες τους». Λες και ξεχνιέται η «κιμεταχουντική» αστυνομοκρατία, λες και ξεχνιούνται οι δολοφονίες του κράτους (Τσιρίκα, Καλτεζάς και άλλοι ων οικ έστι τέλος), λες και ξεχνιέται η σχετικά πρόσφατη δολοφονία του Παμίτη από τα χημικά των ΜΑΤ, τα εκατοντάδες ανοιγμένα κεφάλια διαδηλωτών. Κατά τον «κ.» Θ.Χ. χρειάζεται ουσιαστικός περιορισμός; Δηλαδή, από τα

χημικά και τα γκλομπ των μπάτσων στην άμεση χρήση όπλων από τους μπάτσους; Ποιον είπαμε ότι θυμίζει αυτό; Τον Καρατζαφύρερ; Οχι τυχαία. (Ο «κ.» Θ.Χ. εμφανίζεται στις στήλες των «Νέων» στην «Τρίτη» άποψη - η εν λόγω εμφάνιση στις 13.3.12). (Πιστό σκυλί τ' αφεντικού που αλυχτούν τη μέρα).

Βασιλης

■ Εξαχρείωση

Εργάτες, μεταλλορύχοι, Χαλκιδιώτες, χρησιμοποιήθηκαν ως ιδιωτικός στρατός του Μπόμπολα για να σπάσουν στο ξύλο συμπατριώτες τους που διαμαρτύρονταν για την εγκατάσταση χρυσορυχείου. Δεν ήταν πέντε-δέκα, ήταν πολλοί...

◆ Πρωτοβουλία για Αριστερή Αντιμπεριαλιστική Συνεργασία – Υποστηρίζεται από το ΚΚΕ(μ-λ), το Μ-Λ ΚΚΕ και ανένταχτους αγωνιστές – Εκδήλωση Δευτέρα 2 Απρίλη 7ημ Θέατρο ΑΚΡΟΠΟΛ – Κάλεσμα αντίστασης και κοινής δράσης – Για να ανατραπεί η βάρβαρη πολιτική της πείνας και της υποτελείας, Για την ανασυγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, Για Δουλειά, Ειρήνη, Δημοκρατία, Εθνική Ανεξαρτησία (αφίσα)

Το πρώτο που πρέπει να παρατηρήσουμε είναι ότι αυτές οι πρωτοβουλίες αναλαμβάνονται συνήθως κατά τις προεκλογικές περιόδους. Κι αυτό κάθε άλλο παρά τυχαίο είναι. Αντιθέτω, είναι αποκαλυπτικό πολιτικών προθέσεων και πολιτικών τακτικών. Δεύτερο, πρέπει να θυμίσουμε, ότι οι δυο οργανώσεις που (με τη γνωστή «σάλτσα» των «ανένταχτων») αναλαμβάνουν τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία έχουν ξανασυνεργαστεί εκλογικά. Δεν θυμόμαστε περίσσεις στην εντύπωση την οποία παρατηρούνται τον πνίγεται την επαύριο των εκλογών διαλύθηκε εις τα εξ, ων συνετέθη, για ν' ακολουθήσει ένας τρικούβερτος καινούργιος, με εκατέρωθεν κατηγορίες για καπελώματα, υπονομεύσεις και άλλα τέτοια άκρως... αγωνιστικά και επαναστατικά. Τρίτο (απλώς στη σειρά και όχι αξιολογικά). Διαβάζεις τα συνθήματα και έχεις την εντύπωση ότι η Ελλάδα έχει μείνει στο 1945 και το ΕΑΜ: «Δουλειά, ειρήνη, δημοκρατία, εθνική ανεξαρτησία!» Τι ειδους δημοκρατία; Αστική, προλεταριακή, εργατοαγροτική; Και το οικονομικό της περιεχόμενο; Μήπως θεωρούν οι δυο οργανώσεις και οι όποιοι ανένταχτοι ότι έχουμε κάποια ανολοκλήρωτη αστική επανάσταση; Πολλά θα μπορούσαμε να γράψουμε ακόμα, άλλα τελικά δεν αξίζει τον κόπο να καταναλώνεις πολύ μελάνι για προεκλογικές πρωτοβουλίες, που αναλαμβάνονται υπό το βάρος των περιστάσεων (ρευστότητα αστικού σκηνικού και προσδοκία για μια σχετικά πιο «πλούσια» συγκομιδή ψήφων).

◆ Οποιος επιθυμεί αλλά δεν πράπτει, γεννάει την πανούκλα (ανυπόγραφο σύνθημα με μαύρο σπρέι σε ρολό μαγιζιού)

Πρόκειται για φράση του ποιητή Γουλιαν Μπλέικ, που έχει μείνει παροιμιώδης. Βέβαια, ο Μπλέικ δεν είχε στο μυαλό του την πολιτική πράξη, την οποία κατά πάσα πιθανότητα έχει αυτός που μετέτρεψε τη φράση του σε ποίημα. Άλλωστε, ο Μπλέικ υπήρξε ένας κατεξοχήν «ψηφ πράττων» άνθρωπος. Μεταξύ οραμάτων και λόγων κύλησε η ζωή του. Αν παραβλέψουμε, όμως, τον ποιητ

«Ηλλάδα έχει πρόβλημα ανταγωνιστικότητας. Η παραγωγικότητα είναι χαμηλή και είναι αποσυνδεδεμένη από τους μισθούς. Η μη προσαρμογή των μισθών ως και σημερα είναι ο κύριος λόγος για την υψηλή ανεργία. Ελπίζουμε ότι οι μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας θα διευκολύνουν την εκ νέου ευθυγράμμιση των μισθών με την παραγωγικότητα σε επίπεδο επιχειρησης, ενθαρρύνοντας τις εταιρείες να δημιουργήσουν νέες θέσεις εργασίας. Αν οι μεταρρυθμίσεις αυτές πετύχουν, δεν θα υπάρξει στο μέλλον ανάγκη παρέμβασης στους μισθούς, όπως η αναστολή του 13ου και του 14ου μισθού η οποία ήταν υπό συζήτηση».

Δε μασάει τα λόγια του ο «πολύς» Πολ Τόμοσεν, ο εκπρόσωπος του ΔΝΤ στην τρóικα και «φυσικός ηγέτης» της κα-

τε αγορά. Τέτοια κίνητρα μπορεί να είναι η υψηλή παραγωγικότητα, οι εξειδικευμένες δεξιότητες, το χαμηλό κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος ή κάποιοι όλοι εξαιρετικοί παράγοντες. Αυτό είναι που σταθμίζουν οι επενδυτές και οι εργοδότες και αυτό συγκρίνουν ανάμεσα σε παρόμιοις αγορές. Αν έχεις, επομένως, χαμηλή παραγωγικότητα αλλά σχετικά υψηλούς μισθούς, τότε το κίνητρο για τον εργοδότη να αναζητήσει μια καλύτερη ευκαιρία είναι μεγάλο».

Επειδή, λοιπόν, η Ελλάδα ούτε χώρα τεχνολογικής αιχμής είναι, ούτε μπορεί να πετύχει μεγάλη παραγωγικότητα μέσω κάποιας νέας βιομηχανικής επανάστασης, μόνο το κατέβασμα των μισθών σε επίπεδα Βουλγαρίας-Ρουμανίας μπορεί να την καταστήσει ανταγωνιστική, ώστε να ευελπιστεί ότι

Ρουμανία, Ουγγαρία, Κροατία, Σερβία κ.λπ. Να γιατί ο Μορς λέει ότι στο πετσόκομμα των μισθών έχουν διανύσει μόνο τη μισή απόσταση.

Αλλά μήπως δεν ήταν ο Παπαδήμος που υποστήριξε τα ίδια πρόγραμμα, χρησιμοποιώντας μια πιο προσεκτική γλώσσα; Στην πρώτη του συνέντευξη ως πρωθυπουργός, που την έδωσε στο αμερικάνικο δίκτυο CNBC, κεντρικό του θέμα ήταν η «ανταγωνιστικότητα», για τη βελτίωση της οποίας είπε ότι «εξαρτάται εν μέρει από τον περιορισμό των μισθών και από εσωτερική υποτίμηση με μείωση των τιμών και των μισθών». Ακόμα πιο χοντρά τα είπε στη Βουλή, την Παρασκευή 13 Γενάρη, σε έδαφος που του έστρωσε ο Τσίπρας με επικαίρη ερώτηση του. Με τον παραχωρημένο και την ψυχραιμία του αισιού τε-

ΕΛΕήσΤΕ Ή ΣΠΑΣΤΕ;

Ορισμένες φορές η Αλ. Παπαρήγα, στην προσπάθειά την γίνεται «λαϊκά», αποκαλύπτει ενδιαφέροντα πράγματα για την πολιτική του Περισσού και θα πρέπει να την ευχαριστήσουμε γι' αυτό. Μιλώντας, για παράδειγμα, στο Ηράκλειο της Κρήτης (βλέπε στο «Ριζοσπάστη» της 20.3.12) είπε να το παιξει και λίγο... μαρξίστρια. Η κάλπη, είπε, «οπωδόποτε είναι μια μορφή λαϊκής παρέμβασης και δυστυχώς έχει αποδειχτεί η λιγότερο ελεύθερη και η λιγότερο αποτελεσματική, κι άλλωστε να σας πω αν η αστική τάξη φοβόταν τις εκλογές θα είχε καταργήσει το κάθε τέσσερα χρόνια γενικό εκλογικό δικαιώμα. Σου λέει τα κουμαντάρω τα πράγματα, στην κάλπη».

Την κυνηγούν οι Ερινύες της νιότης της; Οχι, μην ανησυχείτε. Άλλωστε, η Παπαρήγα και στη νιότη της με τη ρεφορμιστική ΕΔΔ, το 20ό συνέδριο και την πραξικοπηματική δι Ολομέλεια γαλουχήθηκε. Απλά, η αναφορά στην... ασημαντόπτη των εκλογών ήταν μια... προεκλογική κουτοπονηρία. Αφού είπε τα παραπάνω, συνέχισε, χωρίς να βάλει τελεία: «Λοιπόν, δεν χρειάζεται κάποιος για να ψηφίσει το ΚΚΕ να είναι αποφασισμένος να παλέψει μέχρι τέλους για την εργαστική λαϊκή εξουσία. Δεν είναι υποχρεωτικό να συμφωνήσει σε όλα μαζί μας. Κι αυτοί που μας έχουν ψηφίσει μέχρι τώρα, εμείς δε λέμε μας ψηφίζουν μόνο κομμουνιστές. Μας ψηφίζουν κι άλλοι που δεν είναι κομμουνιστές ή και που διαφωνούν (...). Ας κρατήσει τις διαφορές του κι ας τα βρούμε στην πορεία. Άλλωστε μέσα στην κάλπη δεν κρίνεται η επανάσταση. Δεν κρίνεται η ανατροπή, το 'χουμε καθαρό αυτό».

Αυτό στην καθομιλουμένη λέγεται ζητιανά ψήφων. Ελείστε τον φτωχό τον Περισσό κι ας μη συμφωνείτε μαζί του. Ψηφίστε τον, γιατί τον εμπιστεύεστε, όπως είπε η Παπαρήγα. Ψηφίστε ένα κόμμα χωρίς να συμφωνείτε με το πολιτικό του πρόγραμμα!

Δεν γνωρίζουμε τι φαριά θα πιάσει η πηγεσία του Περισσού μ' αυτή την τακτική, ούτε και μας ενδιαφέρει. Η πραγματική ανάγνωση της προεκλογικής κουτοπονηρίας, όμως, είναι το ακριβώς αντίθετο απ' αυτό που λέει η Παπαρήγα. Ενα επαναστατικό κόμμα, που θεωρεί ότι οι εκλογές δεν είναι τίποτα, δεν θα έπεφτε στο αξιοθίρηντο σημείο της πολιτικής ζητιανίας. Θα κατέβαινε στις εκλογές (αν έπρεπε να κατέβει) με το πολιτικό του πρόγραμμα και στη βάση αυτού του προγράμματος θα ζητούσε ψήφο. Ενα αστικό, ψευτοεπαναστατικό κόμμα, όμως, πέφτει σ' αυτό το επίπεδο γιατί θεωρεί ότι οι εκλογές είναι το όπαν. Επειδή οι κοινοβουλευτικοί αντίπαλοι του το κατηγορούν, καθαρά προβοκατόρικα, ότι είναι επαναστατικό, επειδή δεν θέλει να ομολογήσει το αντίθετο γιατί θα προκαλέσει θύελλα διαρρών κομματικών μελών του, εφευρίσκει αυτή την κουτοπονηρία ζητιανεύοντας ψήφο πολιτικής ελεπιοσύνης.

Ανεξάρτητα από τη δική του ιδιαίτερη κομματική επιτυχία, που όπως προείπαμε μας είναι αδιάφορη, αυτή η τακτική προσφέρει ύψιστη υπηρεσία στο αστικό σύστημα, γιατί μπετονάρει τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό: ναι μεν οι εκλογές δεν κρίνουν την επανάσταση, αλλά είναι σημαντικό να μας ψηφίσετε «κι ας τα βρούμε στην πορεία», όπως είπε η Παπαρήγα. Ο δίθεν αντικοινοβουλευτισμός μετατρέπεται στο αντίθετό του.

Γ' αυτό και -ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες- είναι σημαντικό να υπάρξει συγκροτημένη αντικοινοβουλευτική προπαγάνδα και ζύμωση. Μόνο έτσι θ' αρχίσουν οι προβληματισμοί να μετατρέπονται σε σπάσιμο των δεσμών μ' αυτό το φαύλο κύκλο της ανταγωνιστικής εξουσίας, διαχειριστών της βαρβαρότητας.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγρούπολεος 65-τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητακέτελο 1 και Εργατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διεύθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΙΕΡΑ Οδος 81 - Αθηνα

